

REPUBLIC OF SOUTH AFRICA
GOVERNMENT GAZETTE

STAATSKOERANT
VAN DIE REPUBLIEK VAN SUID-AFRIKA

Registered at the Post Office as a Newspaper

PRICE 20c PRYS
OVERSEAS 30c OORSEE
POST FREE—POSVRY

As 'n Nuisblad by die Poskantoor Geregistreer

VOL. 154]

CAPE TOWN, 19 APRIL 1978

[No. 5994

KAAPSTAD, 19 APRIL 1978

GOVERNMENT NOTICE

MINISTRY OF TRANSPORT

No. 818]

[19 April 1978.

COMMISSION OF INQUIRY INTO THE DISPUTE
BETWEEN THE ADMINISTRATION OF THE SOUTH
AFRICAN RAILWAYS AND HARBOURS AND THE
STAFF ASSOCIATION REPRESENTING GROUP "D"
S.A.R. SERVANTS

The report of the Commission of Inquiry, appointed by the
State President as notified in *Government Gazette* No. 5793
of 26 October 1977, is hereby published for general informa-
tion.

GOEWERMENTSKENNISGEWING

MINISTERIE VAN VERVOER

No. 818]

[19 April 1978.

KOMMISSIE VAN ONDERSOEK NA DIE GESKIL
TUSSEN DIE ADMINISTRASIE VAN DIE
SUID-AFRIKAANSE SPOORWEE EN HAWENS EN DIE
PERSENEELVERENIGING WAT DIENARE GROEP „D”
VAN DIE S.A.S. VERTEENWOORDIG

Die verslag van die Kommissie van Ondersoek wat deur
die Staatspresident aangestel is soos in *Staatskoerant* No.
5793 van 26 Oktober 1977 bekend gemaak, word hiermee vir
algemene inligting gepubliseer.

REPORT OF THE COMMISSION OF INQUIRY INTO A DISPUTE BETWEEN THE SOUTH AFRICAN RAILWAYS AND HARBOURS ADMINISTRATION AND THE STAFF ASSOCIATION REPRESENTING GROUP "D" SERVANTS OF THE SOUTH AFRICAN RAILWAYS AND HARBOURS ADMINISTRATION

1. In this report—

„ADMINISTRATION” means the authority which under the Railway Board Act, 1962, (Act No. 73 of 1962), administers and operates the railways, harbours, airways and pipelines of the Republic and the subsidiary services in connection therewith;

„ASSOCIATION” means the Staff Association registered under the name „Artisan Staff Association” in terms of the Industrial Conciliation Act No. 28 of 1956;

„COMMISSION” means the Commission of Inquiry appointed by the State President in terms of Section 28 of the Railways and Harbours Service Act, No. 22 of 1960, by Government Notice No. 2247 of 26 October 1977; and

„MINISTER” means the Minister of Transport.

2. The terms of reference of the Commission are—

„to investigate the cause of, and make recommendations in regard to, the dispute which has arisen between the Administration of the South African Railways and Harbours and the Staff Association representing Group „D” S.A.R. Servants which has been registered as a trades union under the name of „Artisan Staff Association” relating to the claim by the abovementioned Association for an increase in salary of 18 per cent”.

3. The Association represents the semi-skilled workmen and artisans in the service of the Administration, known more specifically as trade hands and technicians. The Association has a voluntary membership of 23 489 which constitutes approximately 81,6% of the possible membership.

4. At a meeting with the Minister on 5 June 1974 the Executive Council of the Association claimed a wage increase of 27%. The claim was made up as follows:

Rise in cost of living	15%
Increased contributions to the Pension Fund	2%
Improvement in the standard of living	10%
	27%

5. The Minister did not find it practicable to accede to the request, but with effect from the July 1974 paymonth the Administration granted a salary and wage adjustment of 12,5% to all its employees. On 8 July 1974 the Administrative Secretary to the Minister wrote to the Association as follows:

„Elke salaris- en loonkerf sal met minstens 12,5 persent verhoog en die resultaat tot die volgende kerf afgerond word, d.w.s. 'n aanpassing van 12,5 persent en hoër—geen aanpassing sal minder as 12,5 persent wees nie”.

6. It is clear that the decision to effect that adjustment to salaries and wages stemmed from an acknowledgement on the part of the Administration that there had been a rise in the cost of living since the previous general increase in salaries and wages which had been approved with effect from the January 1973 paymonth. From a schedule presented by the Administration it would appear that the adjustment resulted in certain trade hands being granted an increase in salaries of

VERSLAG VAN DIE KOMMISSIE VAN ONDERSOEK INSAKE 'N GESKIL TUSSEN DIE ADMINISTRASIE VAN DIE SUID-AFRIKAANSE SPOORWEË EN HAWENS EN DIE PERSONEELVERENIGING VERTEENWOORDIGENDE DIENARE GROEP „D” VAN DIE SUID-AFRIKAANSE SPOORWEË EN HAWENS

1. In hierdie verslag beteken—

„ADMINISTRASIE” die gesag wat kragtens die Spoorwegaadwet, 1962 (Wet No. 73 van 1962) die spoorweë, hawens, lugdienste en pyleidings van die Republiek, en die hulpdienste in verband daarmee, administreer en eksploteer;

„KOMMISSIE” die Kommissie van Onderzoek wat in gevolge artikel 28 van die Wet op Spoorweg- en Hawediens, No. 22 van 1960, deur die Staatspresident aangestel is, soos aangekondig in Goewermentskennisgewing No. 2247 van 26 Oktober 1977;

„MINISTER” die Minister van Vervoer; en

„VERENIGING” die Personeelvereniging wat onder die naam „ARTISAN STAFF ASSOCIATION” geregistreer is kragtens die Wet op Nywerheidsversoenig, No. 28 van 1956.

2. Die opdrag aan die Kommissie is—

„om ondersoek in te stel na die oorsaak van, en aanbevelings te doen omtrent, die geskil wat ontstaan het tussen die Administrasie van die Suid-Afrikaanse Spoorweë en Hawens en die Personeelvereniging wat dienare groep „D” van die S.A.S. verteenwoordig en as 'n vakvereniging onder die naam „Artisan Staff Association” geregistreer is, in verband met voormelde Vereniging se salariseis van 18 persent”.

3. Die Vereniging verteenwoordig die half-geskoolde en geskoolde ambagslui in diens van die Administrasie wat meer bepaald as vakwerkers en tegnikusse bekend staan. Die Vereniging het 'n vrywillige lidmaatskap van 23 489 wat neerkom op ongeveer 81,6% van die moontlike lidmaatskap.

4. Op 5 Junie 1974 het die Uitvoerende Raad van die Vereniging in 'n onderhoud met die Minister 'n loonverhoging van 27% geëis. Gemelde eis was soos volg saamgestel:

Styging in lewensduurte	15%
Verhoogde bydraes tot die Pensioenfonds	2%
Styging in lewenstandaard	10%
	27%

5. Die Minister het dit nie doenlik gevind om aan hierdie versoek te voldoen nie maar met ingang van die betaalmaand Julie 1974 het die Administrasie 'n salaris- en loonaanpassing van 12,5% aan al sy werknemers toegeken. Op 8 Julie 1974 het die Administratiewe Sekretaris van die Minister soos volg aan die Vereniging geskryf:

„Elke salaris- en loonkerf sal met minstens 12,5 persent verhoog en die resultaat tot die volgende kerf afgerond word, d.w.s. 'n aanpassing van 12,5 persent en hoër—geen aanpassing sal minder as 12,5 persent wees nie”.

6. Dit is duidelik dat die besluit om daardie aanpassing in salarisse en lone toe te ken voortgespruit het uit erkenning aan die kant van die Administrasie dat daar 'n styging in lewensduurte plaasgevind het sedert die vorige algemene verhoging in salarisse en lone wat met ingang van die betaalmaand Januarie 1973 goedgekeur is. Dit blyk uit 'n tabel wat deur die Administrasie voorgelê is dat die uitwerking van die aanpassing as gevolg gehad het dat sekere

13%, while trade hands in another wage group received an increase of as much as 16%. The average salary increase granted to members of the Association was about 14,5%. Initially that concession was acceptable to the Association but on 15 August 1974 the Executive Council again requested that the wage claim of 5 June 1974 be acceded to. The Association discussed the matter with the Minister, who drew attention to the fact that certain proposals which, if accepted, would result in distinct benefits being conferred upon artisans were under consideration and he expressed the view that for the time being that matter should be accorded priority.

7. After negotiations between the Association and the Railway Management salaried status was accorded to the artisan staff with effect from the March 1975 paymonth. That conferred distinct benefits upon members of the Association, and on 9 June 1975 the Association wrote to the Minister as follows:

„Na onderhandeling met die Hoofbestuurder is gesalarieerde status met ingang van 16 Mei 1975 aan die oorblywende personeel toegeken wat deur hierdie Vereniging verteenwoordig word, en met ingang van 16 Junie 1975 is 'n eenkerf salarisaanpassing vir vakwerkers in groepe 2 en 3 goedgekeur.

Ons Uitvoerende Raad het dientengevolge op 'n buitengewone vergadering op 6 Junie 1975 besluit, dat ons 1974 looneis as sulks, nou in die geheel as afgehandel beskou kan word”.

8. The above synopsis is important because the Association considers that the “afhandeling” (settlement) of the 1974 wage claim constitutes the starting-point in the present enquiry. In June 1974 the consumer price index stood at 137,2 points.

9. In September 1975 the Association resolved again to request a salary increase based on the rise in the consumer price index and a rise in the standard of living. In the meantime, however, the Minister of Economic Affairs had launched a campaign against inflation which inter alia made provision for 30% of the rise in cost of living during the period of the campaign, viz. 1 October 1975 to 31 March 1976, to be borne by the employees themselves. That period was later extended to 31 March 1977. Both the Administration and the Association undertook to support the campaign, with the result that the Association decided to hold its claim in abeyance until April 1976.

10. On 22 April 1976 the Prime Minister announced in Parliament that the Government had decided to increase the salaries and wages of all employees in the Civil Service, the Railways Administration and the Department of Posts and Telecommunications by 10% with effect from 1 July 1976 and, provided there was no substantial deterioration in the general economic and financial position of the country that a further increase of 5% would be granted to such employees in January 1977.

11. The fact that the increase was announced by the Prime Minister before the claim of the Association had been dealt with caused dissatisfaction in the ranks of the Association. On 27 April 1976 the Association submitted a salary claim to the Minister. That claim was within the guidelines prescribed in the anti-inflation manifesto.

12. On 28 October 1976 the Association informed the Minister that the Association was insisting on an increase of 20%. The Minister, however, took the view that the economic position of the country at that time was such that the Railways were compelled to adopt stringent economy measures. It was expected that the financial year would close with a large deficit. In view of the slump in the economy even the prospective 5% salary adjustment in January 1977 was uncertain.

vakwerkers 'n verhoging in loon van 13% toegeken is terwyl vakwerkers in 'n ander salarisgroep 'n verhoging van soveel as 16% ontvang het. Die gemiddelde salarisverhoging wat aan lede van die Vereniging toegestaan is het op 14,5% te staan gekom. Hierdie toewysing was vir die Vereniging aanvanklik aanvaarbaar maar op 15 Augustus 1974 het die Uitvoerende Raad weer versoek dat daar gevolg gegee moet word aan die looneis soos op 5 Junie 1974 gestel. Hierdie aangeleentheid is deur die Vereniging met die Minister bespreek en laasgenoemde het daarop gewys dat oorweging tans verleen word aan sekere sake wat bepaalde voordele vir die ambagsman inhou en die mening gehuldig dat aandag voorlopig eers op dié aangeleentheid toegespits behoort te word.

7. Met ingang van die betaalmaand Maart 1975 is daar na onderhandelinge tussen die Vereniging en die Spoorwegbestuur gesalarieerde status aan die ambagspersoneel verleen. Dit het bepaalde voordele vir die lede van die Vereniging ingehou en bygevolg het die Vereniging op 9 Junie 1975 soos volg aan die Minister geskryf:

„Na onderhandeling met die Hoofbestuurder is gesalarieerde status met ingang van 16 Mei 1975 aan die oorblywende personeel toegeken wat deur hierdie Vereniging verteenwoordig word, en met ingang van 16 Junie 1975 is 'n eenkerf salarisaanpassing vir vakwerkers in groepe 2 en 3 goedgekeur.

Ons Uitvoerende Raad het dientengevolge op 'n buitengewone vergadering op 6 Junie 1975 besluit, dat ons 1974 looneis as sulks, nou in die geheel as afgehandel beskou kan word”.

8. Hierdie kort oorsig is belangrik omdat die Vereniging die „afhandeling” van die 1974 looneis as die aanknopingspunt van die huidige geskil beskou. In Junie 1974 het die verbruikersprysindeks op 137,2 punte gestaan.

9. In September 1975 het die Vereniging besluit om weer 'n salarisverhoging aan te vra op grond van die styging in die verbruikersprysindeks asook 'n verhoging van lewensstandaard. Inmiddels egter het die Minister van Ekonomiese Sake 'n veldtog teen inflasie geloods wat onder andere bepaal het dat 30% van die styging in lewensduurte gedurende die tydperk van die veldtog, nl. 1 Oktober 1975 tot 31 Maart 1976, deur werknemers self gedra sou word. Hierdie tydperk is later verleng na 31 Maart 1977. Sowel die Administrasie as die Vereniging het hul steun hieraan toegesê en gevolglik het die Vereniging besluit om sy eis tot April 1976 agterweë te hou.

10. Op 22 April 1976 het die Eerste Minister in die Volksraad aangekondig dat die Regering besluit het om die salarisse en lone van alle werknemers van die Staatsdiens, die Spoorwegadministrasie en die Departement van Pos- en Telekommunikasiewese met ingang 1 Julie 1976 met 10% te verhoog en, mits daar geen wesenlike verswakking in die algemene ekonomiese en finansiële posisie van die land sou plaasvind nie, 'n verdere verhoging van 5% in Januarie 1977 aan gemelde werknemers toegestaan sou word.

11. Die feit dat die verhoging deur die Eerste Minister aangekondig is voordat die Vereniging se eis behandel is, het ontevredenheid in die geledere van die Vereniging veroorsaak. Op 27 April 1976 het die Vereniging 'n salariseis aan die Minister gestel. Daardie salariseis het binne die riglyne voorgeskryf in die anti-inflasiemanifes geval.

12. Op 28 Oktober 1976 het die Vereniging die Minister meegedeel dat die Vereniging aandrang op 'n verhoging van 20%. Die Minister het egter die standpunt ingeneem dat die stand van die land se ekonomie destyds sodanig was dat die Spoorweë genoodsaak was om streng besparingsmaatreëls toe te pas. Dit was verwag dat die boekjaar met 'n groot verlies afgesluit sou word. Vanweë die insinking in die ekonomie het daar selfs onsekerheid bestaan oor die toekening van 'n salarisaanpassing van 5% wat vir Januarie 1977 in die vooruitsig gestel was.

13. From the official summary of the meeting between the Minister and the representatives of the Association, it would appear that the Minister did not on this occasion dispute the claim for an increase of 20%, but that the claim could not be acceded to at that time because of the economic situation of the country and the financial position of the Railways. The prospective salary increase of 5% on 1 January 1977 did not materialise.

14. On 4 March 1977 the Association addressed the following telegram to the Minister:

„Aan vooraand van spoorwegbegroting gee Ambagspersoneel-vereniging formeel kennis van salariseis aangesien lede in finansiële verknorsing is. Stop. Verwag dat Minister voorsiening in begroting sal maak vir finansiële verligting vir tegnici en verwante grade geskoei op styging in verbruikersprysindeks. Stop. Detail van salariseis sal kort na jaarkongres in Meimaand aan Minister gestel word”.

15. On 30 May 1977 the following decision, taken at the Association's annual congress, was conveyed to the Minister:

„Conference notes that since the last real adjustment of salaries of Group D staff with effect from the July 1974 paymonth, the Consumer Price Index has increased from 137,2 points in June 1974 to 188,7 points in March 1977 representing an effective increase of 37,5%.

Conference further notes that with effect from the July 1976 paymonth a 10% increase in salaries was awarded by the Government to the public sector, thereby reducing the percentage whereby salaries lag behind the rise in the Consumer Price Index to 27,5%”.

16. The following is an extract from the official summary of a meeting that took place between the Association and the Minister, as contained in a letter addressed to the Association by the acting Administrative Secretary to the Minister on 16 July 1977:

„DIE MINISTER het gemeld dat die ekonomiese toestand tans die grootste probleem is. Die Spoorweë het te kampe met stygende koste aan die een kant en aan die ander kant is sy verdienstes ook nie na wense nie omdat hoëtariefverkeer afgeneem het as gevolg van die inkorting van invoere. Dit het meegebring dat spoorwegtariewe met ingang 1 April 1977 wesenlik verhoog moes word.

Wat finansiële verligting aan die personeel betref, het die Minister gesê dat hy terdeë daarvan bewus is dat die personeel met 'n inflasiekoers moet saamleef wat hoër is as die jongste salarisaanpassings en dat veral die laer besoldigdes probleme ondervind om kop bo water te hou; ofskoon dit hom nie aan simpatie ontbreek nie, kan hy ongelukkig geen belofte ten opsigte van finansiële verligting aan die personeel doen nie. As die personeel in Julie 1977 vir die styging in lewensduurte vergoed sou moes word, sal salarisse met 25,6 persent aangepas moet word wat minstens R260-miljoen sal kos. Dit sal egter nie in landsbelang wees om nou salarisverhogings toe te staan nie en daarom is geen voorsiening in die 1977/78-begroting vir salarisverhogings gemaak nie. Die land het die afgelope tyd, ekonomies gesproke, goeie jare gehad en die personeel het gewoon geraak aan hoë lewenstandaarde maar die stadium is bereik waar almal sal moet besnoei en met minder tevrede wees; opofferings sal gemaak moet word ter wille van die land se voortbestaan.

Na aanleiding van die stelling dat dit slegs van werkers in die owerheidsektor verwag word om opofferings te maak terwyl verhogings aan werknemers in die private sektor toegeken word, het die Minister gesê dat ondanks doelgerigte pogings daar nie altyd daarin geslaag kon word om die private sektor se eise om salarisverhogings te beperk nie. Die Minister van Arbeid het egter met die private sektor onderhandel om die erns van die land se toestand tuis te bring.

Die Minister het verduidelik dat alles moontlik van Regeringsweë gedoen word om prysstygings te beheer maar dat dit 'n

13. Dit blyk uit die amptelike opsomming van die same-spreking tussen die Minister en die verteenwoordigers van die Vereniging dat die Minister nie by hierdie geleentheid die aanspraak op 'n verhoging van 20% betwis het nie, maar dat daar op daardie tydstip nie aan die Vereniging se eis voldoen kon word nie vanweë die ekonomiese toestand van die land en die finansiële posisie van die Spoorweë. Die beoogde salarisverhoging van 5% op 1 Januarie 1977 het nie werklikheid geword nie.

14. Op 4 Maart 1977 het die Vereniging die volgende telegram aan die Minister gerig:

„Aan vooraand van spoorwegbegroting gee Ambagspersoneel-vereniging formeel kennis van salariseis aangesien lede in finansiële verknorsing is. Stop. Verwag dat Minister voorsiening in begroting sal maak vir finansiële verligting vir tegnici en verwante grade geskoei op styging in verbruikersprysindeks. Stop. Detail van salariseis sal kort na jaarkongres in Meimaand aan Minister gestel word”.

15. Op 30 Mei 1977 het die Vereniging die volgende besluit wat op die Vereniging se Jaarkongres geneem is, aan die Minister oorgedra:

„Conference notes that since the last real adjustment of salaries of Group D staff with effect from the July 1974 paymonth, the Consumer Price Index has increased from 137,2 points in June 1974 to 188,7 points in March 1977 representing an effective increase of 37,5%.

Conference further notes that with effect from the July 1976 paymonth a 10% increase in salaries was awarded by the Government to the public sector, thereby reducing the percentage whereby salaries lag behind the rise in the Consumer Price Index to 27,5%”.

16. Die volgende is 'n uittreksel uit die amptelike opsom-ming van 'n samespreking wat tussen die Vereniging en die Minister plaasgevind het soos vervat in 'n brief wat die waarnemende Administratiewe Sekretaris van die Minister op 16 Julie 1977 aan die Vereniging gerig het:

„DIE MINISTER het gemeld dat die ekonomiese toestand tans die grootste probleem is. Die Spoorweë het te kampe met stygende koste aan die een kant en aan die ander kant is sy verdienstes ook nie na wense nie omdat hoëtariefverkeer afgeneem het as gevolg van die inkorting van invoere. Dit het meegebring dat spoorwegtariewe met ingang 1 April 1977 wesenlik verhoog moes word.

Wat finansiële verligting aan die personeel betref, het die Minister gesê dat hy terdeë daarvan bewus is dat die personeel met 'n inflasiekoers moet saamleef wat hoër is as die jongste salarisaanpassings en dat veral die laer besoldigdes probleme ondervind om kop bo water te hou; ofskoon dit hom nie aan simpatie ontbreek nie, kan hy ongelukkig geen belofte ten opsigte van finansiële verligting aan die personeel maak nie. As die personeel in Julie 1977 vir die styging in lewensduurte vergoed sou moes word, sal salarisse met 25,6 persent aangepas moet word wat minstens R260-miljoen sal kos. Dit sal egter nie in landsbelang wees om nou salarisverhogings toe te staan nie en daarom is geen voorsiening in die 1977/78-begroting vir salarisverhogings gemaak nie. Die land het die afgelope tyd, ekonomies gesproke, goeie jare gehad en die personeel het gewoon geraak aan hoë lewenstandaarde maar die stadium is bereik waar almal sal moet besnoei en met minder tevrede wees; opofferings sal gemaak moet word ter wille van die land se voortbestaan.

Na aanleiding van die stelling dat dit slegs van werkers in die owerheidsektor verwag word om opofferings te maak terwyl verhogings aan werknemers in die private sektor toegeken word, het die Minister gesê dat ondanks doelgerigte pogings daar nie altyd daarin geslaag kon word om die private sektor se eise om salarisverhogings te beperk nie. Die Minister van Arbeid het egter met die private sektor onderhandel om die erns van die land se toestand tuis te bring.

Die Minister het verduidelik dat alles moontlik van Regeringsweë gedoen word om prysstygings te beheer maar dat dit 'n

moeilike saak is. Die Minister het egter voorgestel dat indien die Vereniging inligting verlang oor redes vir die verhoging in pryse van produkte wat beheer word, sy kantoor skriftelik genader word sodat die inligting van die Departement van Handel verkry kan word ten einde die Vereniging in staat te stel om die lede oor die ware toedrag van sake in te lig.

DIE AFVAARDIGING het gesê dat daar aanvaar word dat die Vereniging se salariseis nie op hierdie stadium gunstig oorweeg kan word nie.

17. On 14 September 1977 the Association repeated its request to the Minister except that the 15% was increased to 18% to offset the further escalation in the cost of living since May 1977.

18. A delegation held discussions with the Minister on 14 September 1977 on behalf of the Association. On that occasion the delegation pointed out to the Minister that the consumer price index had risen by 42,4% during the period June 1974 to June 1977, but that if the adjustment of 10% with effect from the July 1976 paymonth was taken into account, the backlog on the consumer price index amounted to 32,4%. Consequently, the Association requested the approval of an increase of 18% with effect from the October 1977 paymonth, with a further 10% from the October 1978 paymonth. To justify the demand, the delegation claimed that the country's balance of payments at that stage had shown a remarkable improvement. The Railways' operating results for the first four months of the 1977/78 financial year, i.e. up to the end of July 1977, reflected a surplus of nearly R40 million. Furthermore, it was alleged that although the Railways had during the financial year transported a greater tonnage of traffic with less staff, the staff had not been compensated for the greater productivity. The attention of the Minister was directed to the fact that the Association was party to the anti-inflation manifesto and that members of the Association had, therefore, also made sacrifices. It was stated that the Association had shown a great sense of responsibility in regard to salary claims but that the living costs had increased to such an extent that members simply could no longer make ends meet. It was claimed that great unrest prevailed in the ranks of the Association because of the Administration's failure to meet the Association's demands.

19. According to the official summary of the discussions on 14 September 1977 the Minister expressed his thanks to the staff for their whole-hearted co-operation in supporting the economy measures which had been introduced, and he appealed to them to continue doing so. Although the country's balance of payments had at that stage shown an improvement as a result of the curbs on imports and the special efforts to promote exports, the economic position of the country had shown no improvement and there was still no sign of an improvement in the foreseeable future. The exhaustion of the relatively small surplus in the Rates Equalisation Fund could have extremely detrimental consequences and, in fact, every effort had to be made to augment this fund.

20. The following is a rendering in the official summary of what the Minister is reported to have said regarding the desirability of a salary increase at that stage:

„Wat finansiële verligting aan die personeel betref, het die Minister gesê dat hy daarvan bewus is in watter mate die lewensduurte gestyg het en dat die personeel vir sover dit salariseis betref, 'n groot agterstand het. Hy besef dat die personeel, veral die laagbesoldigdes, dit moeilik vind om kop bo water te hou en dat niks hom groter plesier sal verskaf as om die personeel finansiële tegemoet te kom nie. 'n Salarisaanpassing van 17(sic) persent met ingang die betaalmaand Oktober

moeilike saak is. Die Minister het egter voorgestel dat indien die Vereniging inligting verlang oor redes vir die verhoging in pryse van produkte wat beheer word, sy kantoor skriftelik genader word sodat die inligting van die Departement van Handel verkry kan word ten einde die Vereniging in staat te stel om die lede oor die ware toedrag van sake in te lig.

DIE AFVAARDIGING het gesê dat daar aanvaar word dat die Vereniging se salariseis nie op hierdie stadium gunstig oorweeg kan word nie.

17. Op 14 September 1977 herhaal die Vereniging sy versoek aan die Minister behalwe dat die 15% na 18% verhoog is om te vergoed vir die verder styging in lewensduurte sedert Mei 1977.

18. 'n Afvaardiging het op 14 September 1977 namens die Vereniging samesprekings met die Minister gehou. By daardie geleentheid het die afvaardiging die Minister daarop gewys dat die verbruikersprysindeks gedurende die tydperk Junie 1974 tot Junie 1977 met 42,4% gestyg het maar as in ag geneem word dat daar 'n aanpassing van 10% met ingang van die betaalmaand Julie 1976 was, daar 'n agterstand van 32,4% op die verbruikersprysindeks was. Gevolglik het die Vereniging versoek dat 'n verhoging van 18% met ingang van die betaalmaand Oktober 1977 toegestaan word en 'n verder 10% met ingang van die betaalmaand Oktober 1978. Om die eis te regverdig, het die afvaardiging aangevoer dat die land se betalingsbalans op daardie tydstip 'n merkwaardige verbetering getoon het. Die Spoorweë se bedryfsresultaat vir die eerste vier maande van die boekjaar 1977-78 d.w.s. tot aan die einde van Julie 1977 het 'n surplus van nagenoeg R40-miljoen getoon. Verder is aangevoer dat alhoewel die Spoorweë gedurende daardie boekjaar 'n groter tonnemaat verkeer met minder personeel vervoer het, die personeel nie vir die verhoogde produktiwiteit vergoeding ontvang het nie. Die Minister is daarop gewys dat die Vereniging deel gehad het aan die anti-inflasieveldtog en dat lede van die Vereniging dus ook opofferings gemaak het. Dit is aangevoer dat die Vereniging groot verantwoordelikheid met betrekking tot salariseise aan die dag gelê het maar dat die styging in lewensduurte so toegeneem het dat die lede net nie meer die mas kon opkom nie. Daar is aangevoer dat daar groot onrus in die geleedere van die Vereniging geheers het vanweë die versuim van die Administrasie om aan die Vereniging se eise gehoor te gee.

19. Uit die amptelike opsomming van die samespreking op 14 September 1977 blyk dit dat die Minister sy dank teenoor die personeel uitgespreek het vir hulle heelhartige samewerking met die besparingsmaatreëls wat ingestel is en 'n beroep op hulle gedoen het om daarmee voort te gaan. Hoewel die land se betalingsbalans destyds 'n verbetering getoon het as gevolg van die beperking op invoere en spesiale pogings om uitvoere te bevorder, het die ekonomiese posisie van die land geen verbetering getoon nie en was daar nog geen teken dat daar 'n verbetering in die afsienbare toekoms sou intree nie. Die uitputting van die relatiewe klein surplus in die tariewereserwefonds kon uiters nadelige gevolge hê en alle pogings moes trouens aangewend word om hierdie fonds aan te vul.

20. Die volgende is die weergawe wat in die amptelike opsomming verskyn van wat die Minister sou gesê het betreffende die wenslikheid van 'n salarisverhoging in daardie stadium:

„Wat finansiële verligting aan die personeel betref, het die Minister gesê dat hy daarvan bewus is in watter mate die lewensduurte gestyg het en dat die personeel vir sover dit salariseis betref, 'n groot agterstand het. Hy besef dat die personeel, veral die laagbesoldigdes, dit moeilik vind om kop bo water te hou en dat niks hom groter plesier sal verskaf as om die personeel finansiële tegemoet te kom nie. 'n Salarisaanpassing van 17 (sic) persent met ingang die betaalmaand Oktober

1977 met 'n verder aanpassing van 10 persent met ingang van die betaalmaand Oktober 1978, sal nagenoeg R292-miljoen per jaar beloop. Hierbenewens is daar ook nog anomalieë wat uitgestryk moet word en wat nagenoeg R20-miljoen sal kos. Vanweë die gebrek aan fondse wat deur die heersende ekonomiese klimaat te weeg gebring is, is dit in hierdie stadium ongelukkig nie moontlik om finansiële verligting aan die personeel toe te staan nie; met die oog op die huidige ekonomiese en politieke toestande sal dit ook nie in landsbelang wees om nou salaris-aanpassings toe te staan nie. Die afleiding moet egter nie gemaak word dat salarisse van werkers in die owerheidsektor bevries is nie''.

21. Immediately after the discussions with the Minister the Executive Council of the Association decided to declare a dispute with the Administration, and on 15 September 1977 the following letter was addressed to the Minister:

„Die Vereniging se Uitvoerende Raad het met spyt en diep teleurstelling kennis geneem dat u tydens ons jaarlikse same-spreking op 14 deser, die Vereniging se uiters billike en verantwoordelike salariseis van 18% van die hand gewys het.

Die Uitvoerende Raad is onder kwaai druk van 'n uiters ontevrede ledetal omdat daar nie in die rigting van finansiële verligting gevorder word nie, en bygevolg verklaar die Uitvoerende Raad dat daar nou 'n geskil tussen die Administrasie en die Vereniging ontstaan het.

Ons Uitvoerende Raad versoek Sy Edele die Minister derhalwe beleefd om ooreenkomstig die bepalings van Artikel 28 van die Wet op Spoorweg- en Hawediens, 1960 (Wet No. 22 van 1960), die aangeleentheid onverwyld aan die Staatspresident te rapporteer met die oog op die aanstelling van 'n kommissie om die oorsaak van die geskil te ondersoek en aanbevelings daar-omtrent te doen''.

22. After the appointment of the Commission on 26 October 1977, the Secretary to the Commission, under the direction of the Chairman, requested the Association to submit written particulars of its claim as soon as practicable. The Administration then submitted a written answer to the claim and the Association in turn submitted a reply. Oral evidence from both parties was heard by the Commission on 28 February 1978 and 1 March 1978.

23. In the Association's letter to the Minister requesting the appointment of a commission, reference is made to a salary claim of 18%, and in the terms of reference of the Commission the dispute that had arisen between the Association and the Administration is described as one "in connection with the claim from the abovementioned Association for an adjustment of 18 per cent". In its claim the Association requested that the Commission should recommend a salary adjustment of 18% with effect from the October 1977 paymonth to offset the rise in the consumer price index between June 1974 and October 1977. In addition the Association requested that the Commission should recommend a further increase of 10% with effect from the October 1978 paymonth. During the hearing the representatives of the Association informed the Commission that it had waived the claim for an additional increase of 2,5% per annum to provide for a rise in the standard of living for the employees in Group D. After discussion the representatives of the Association intimated that they would abide by a recommendation from the Commission that an increase of 18% be granted as requested, and that they would not insist upon a further 10% increase with effect from October 1978. Regarding the claim for an increase of 18% with effect from the October 1977 paymonth, the Association pointed out that that claim had been submitted prior to the general increase in salaries of 5% which was granted with effect from the January 1978 paymonth. The claim was, therefore, reduced to one for an increase of 12,5%, with effect from the October 1977 paymonth in respect of all employees in Group D, with the exception of apprentices. It was explained that the 18% had been reduced to 12,5% and not 13%, because it would

1977 met 'n verder aanpassing van 10 persent met ingang van die betaalmaand Oktober 1978, sal nagenoeg R292-miljoen per jaar beloop. Hierbenewens is daar ook nog anomalieë wat uitgestryk moet word en wat nagenoeg R20-miljoen sal kos. Vanweë die gebrek aan fondse wat deur die heersende ekonomiese klimaat te weeg gebring is, is dit op hierdie stadium ongelukkig nie moontlik om finansiële verligting aan die personeel toe te staan nie; met die oog op die huidige ekonomiese en politieke toestande sal dit ook nie in landsbelang wees om nou salaris-aanpassings toe te staan nie. Die afleiding moet egter nie gemaak word dat salarisse van werkers in die owerheidsektor bevries is nie''.

21. Onmiddellik na afloop van die samespreking met die Minister het die Vereniging se Uitvoerende Raad besluit om 'n geskil met die Administrasie te verklaar, en op 15 September 1977 is die volgende skrywe aan die Minister gerig:

„Die Vereniging se Uitvoerende Raad het met spyt en diep teleurstelling kennis geneem dat u tydens ons jaarlikse same-spreking op 14 deser, die Vereniging se uiters billike en verantwoordelike salariseis van 18% van die hand gewys het.

Die Uitvoerende Raad is onder kwaai druk van 'n uiters ontevrede ledetal omdat daar nie in die rigting van finansiële verligting gevorder word nie, en bygevolg verklaar die Uitvoerende Raad dat daar nou 'n geskil tussen die Administrasie en die Vereniging ontstaan het.

Ons Uitvoerende Raad versoek Sy Edele die Minister derhalwe beleefd om ooreenkomstig die bepalings van Artikel 28 van die Wet op Spoorweg- en Hawediens, 1960 (Wet No. 22 van 1960), die aangeleentheid onverwyld aan die Staatspresident te rapporteer met die oog op die aanstelling van 'n kommissie om die oorsaak van die geskil te ondersoek en aanbevelings daar-omtrent te doen''.

22. Na die aanstelling van die Kommissie op 26 Oktober 1977 het die sekretaris van die Kommissie in opdrag van die Voorsitter die Vereniging versoek om so gou doenlik 'n skriftelike uiteensetting van sy eis in te dien. Daarna het die Administrasie skriftelik op die eis geantwoord en het die Vereniging weer op sy beurt repliek ingedien. Op 28 Februarie en 1 Maart 1978 het die Kommissie mondelinge vertoë van albei partye aangehoor.

23. In die skrywe van die Vereniging aan die Minister waarin die aanstelling van 'n kommissie versoek is, word daar verwys na 'n salariseis van 18% en in die opdrag van die Kommissie word die geskil wat ontstaan het tussen die Vereniging en die Administrasie beskrywe as een „in verband met voormelde Vereniging se eis om 'n salaris-aanpassing van 18 persent". In die uiteensetting van sy eis het die Vereniging versoek dat die Kommissie 'n salaris-aanpassing van 18% met ingang van die betaalmaand Oktober 1977 aanbeveel om te vergoed vir die styging in die verbruikersprysindeks tussen Junie 1974 en Oktober 1977. Daarbenewens het die Vereniging versoek dat die Kommissie 'n verder verhoging van 10% met ingang van die betaalmaand Oktober 1978 aanbeveel. Tydens die mondelinge verhoor het die verteenwoordigers van die Vereniging die Kommissie meegedeel dat die Vereniging afstand gedoen het van 'n eis van 'n bykomende verhoging van 2,5% per jaar om voorsiening te maak vir 'n styging in lewenstandaard van die werknemers in Groep D. Na bespreking het die verteenwoordigers van die Vereniging te kenne gegee dat hulle hulle sal berus by 'n aanbeveling van die Kommissie dat 'n verhoging van 18% toegestaan word soos aangevra, en nie op die verdere verhoging van 10% met ingang van Oktober 1978 sal aandring nie. Wat betref die eis vir 'n verhoging van 18% met ingang van die betaalmaand Oktober 1977 het die Vereniging daarop gewys dat daardie eis ingedien is voordat salarisse in die algemeen met ingang van die betaalmaand Januarie 1978 met 5% verhoog is. Die eis is derhalwe verminder na een vir 'n verhoging van 12,5% met ingang van die betaalmaand Oktober 1977 vir alle werknemers in Groep D met uitsondering van vakleerlinge. Daar is verduidelik dat die 18% na 12,5%, en nie 13% nie, verminder is

be easier to calculate the increase on the salaries which were applicable after the increase had been granted in January 1978.

24. The Association's claim is based exclusively on the escalation of the cost of living since June 1974. Considering the concessions made by the Association, the claim of the Association can be summarised as follows:

Percentage rise in the consumer price index between June 1974 and August 1977 (137,2 to 197,9)	—	44,24
<i>Less</i>		
(i) 30% of rise between September 1975 and March 1977 in accordance with the anti-inflation manifesto	6,05	
(ii) 10% salary increase in July 1976	10,00	16,05
Calculated percentage increase required to bring the 1974 salary level into line with the rise in the cost of living up to August 1977		28,19
Percentage increase requested by the Staff Association when dispute was declared		18,00
As a result of the salary adjustments of 5% from January 1978 the Association's claim is reduced to a percentage of		12,50

25. In its reply to the Association's claim the Administration contends that the Association, in calculating its claim, omitted to take into account several factors and that the picture sketched by the Association is unrealistic. It is deemed expedient to state the salient points advanced by the Administration in opposing the Association's claim:

- (1) The Administration contends that whereas the Association's salary claim is based on a backlog of salary adjustments as against the rise in the consumer price index, it cannot accept June 1974 as the starting-point for such a comparison. The Administration maintains that for this purpose the January 1973 paymonth should serve as the starting-point. The Administration points out that during October 1972 a Commission of Inquiry under the chairmanship of the Honourable Mr. Justice V. G. Hiemstra was appointed in terms of Section 28 of the Railways and Harbours Service Act, No. 22 of 1960 to inquire into a similar dispute which had arisen between the same parties. It was unanimously recommended by that Commission that the wages of Railway servants Group D be increased by 15%. Effect thereto was given by the Administration as from the January 1973 paymonth. The finding of the Commission was that by the time the increase could be made operative, the consumer price index, according to past tendencies would stand at 18,2%. The Commission found however that it was also equitable to take into consideration the fact that the workers had received compensation in 1971 of 3,5% to 4% in the form of smaller pension contributions without pension benefits being reduced. An adjustment of 15% would, therefore, at that stage have placed the worker a little ahead of the rise in cost of living. The Administration, therefore, contends that the January 1973 paymonth should be taken as the starting-point.
- (2) The Administration contends that should the Association have to be compensated for the rise in cost of living, the Commission should not only have regard to the escalation in the consumer price index and salary increases granted for that purpose, but should also take into account other concessions which had been

omdat die verhoging gerieflik op die salarisse wat van toepassing was nadat die verhoging in Januarie 1978 toegestaan is, bereken kan word.

24. Die grondslag van die Vereniging se eis is uitsluitlik die styging wat plaasgevind het in lewensduurte sedert Junie 1974. In ag geneem die toegewings wat deur die Vereniging gemaak word, kan die Vereniging se eis soos volg opgesom word:

Persentasiestyging in die verbruikersprysindeks tussen Junie 1974 en Augustus 1977 (137,2 tot 197,9)	—	44,24
<i>Min</i>		
(i) 30% van styging tussen September 1975 en Maart 1977 ingevolge die anti-inflasiemanifes	6,05	
(ii) 10%-salarisverhoging in Julie 1976	10,00	16,05
Berekende persentasieverhoging benodig om die 1974-salarisvlak met die styging in lewensduurte tot Augustus 1977 gelyk te stel		28,19
Persentasieverhoging deur Vereniging aangevra toe geskil verklaar is		18,00
As gevolg van salarisaanpassings van 5% met ingang van Januarie 1978 word die Vereniging se eis verminder na 'n persentasie van		12,50

25. In sy antwoord op die Vereniging se eis voer die Administrasie aan dat die Vereniging by die berekening van sy eis verskeie faktore nie in aanmerking geneem het nie en dat die beeld wat deur die Vereniging geskilder is, onrealisties is. Ons ag dit doenlik om die hoofpunte wat deur die Administrasie ter bestyding van die Vereniging se eis aangevoer is, aan te stip:

- (1) Die Administrasie voer aan dat waar die Vereniging se salariseis gegrond is op 'n agerstand van salarisaanpassings teenoor die styging in die verbruikersprysindeks hy nie kan aanvaar dat Junie 1974 as aanknopingspunt vir so 'n vergelyking geneem kan word nie. Die Administrasie betoog dat die betaalmaand Januarie 1973 vir hierdie doel as die aanvangspunt moet dien. Hy wys daarop dat daar in Oktober 1972 'n Kommissie van Onderzoek onder voorsitterskap van Sy Edele Regter V. G. Hiemstra, aangestel is ingevolge die bepalings van artikel 28 van die Wet op Spoorweë en Hawens, No. 22 van 1960, om ondersoek in te stel na 'n soortgelyke geskil wat tussen dieselfde partye ontstaan het. Dit was die eenparige aanbeveling van daardie Kommissie dat die lone van Spoorwegdienare, Groep D, met 15% verhoog moes word. Die Administrasie het met ingang van die betaalmaand Januarie 1973 gevolg daaraan gegee. Die Kommissie het bevind dat teen die tyd dat die verhoging in werking gestel sou word, die verbruikersprysindeks, volgens tendense van die onmiddellike verlede, op 18,2% te staan sou kom. Die Kommissie het egter bevind dat dit billik was om ook in aanmerking te neem dat die werkers in 1971 'n tegemoetkoming van 3,5% tot 4% ontvang het in die vorm van laer pensioenbydraes, sonder vermindering van pensioenvoordele. 'n Aanpassing van 15% sou die werker dus in daardie stadium wesenlik effens voor die lewensduurstyging plaas. Gevolglik word dit deur die Administrasie aangevoer dat die betaalmaand Januarie 1973 as aanvangspunt geneem moet word.
- (2) Die Administrasie neem die standpunt in dat indien die Vereniging vergoed moet word vir die styging in lewensduurte dan moet die Kommissie nie alleen let op die styging in die verbruikersprysindeks en salarisverhogings wat om dié rede toegestaan is nie, maar ook ag slaan op ander toegewings wat gedurende die

granted to such group of staff during the relevant period. One of the main concessions was the granting of salaried status to artisans, which carried with it the following benefits:

- (a) Salary scales were amended with concomitant monetary advantages;
- (b) overtime and Sunday time scales and bonus scales were amended in accordance with the adjusted salary scales;
- (c) the hours of duty of senior technicians were reduced from 48 to 46 hours per week;
- (d) the number of paid public holidays was increased from six to ten; and
- (e) leave benefits were improved.

The Administration concedes that the improvement in the salary structure resulting from the granting of salaried status and other adjustments was not the same in respect of all the workers in Group D. The Administration contends that the average percentage improvement amounted to approximately 22%, which represents an improvement of 19,1% in the salary structure and 2,5% in service conditions. The Administration consequently contends that the improvement of 22% had neutralised the backlog which the Association had calculated.

- (3) The Administration further submits that the Association's claim must be considered on the basis that the other employees of the Administration could likewise claim an equal salary or wage adjustment if it should be granted to Group D. It follows, therefore, that what has to be determined is whether the Administration can afford to increase the salaries of all its employees.
- (4) The Administration also contends that it does not at present have the financial means to justify further increases in the salaries and wages of its employees over and above the 5% increase in January 1978. Such increase would inevitably lead to further railway tariff increases, which could in turn have a deleterious effect on the economy of the Administration and that of the country as a whole.

26. The case of each party is clearly set out in writing. The President of the Association, *Mr. J. Zurich*, assisted by the Vice President, *Mr. H. J. van Dyk*, and *Mr. C. P. Grobler*, General Secretary, made oral representations to the Commission on behalf of the Association. Oral representations on behalf of the Administration were made by *Mr. J. P. Verster*, Assistant General Manager (Staff), *Mr. A. L. Malherbe*, Chief Legal Adviser, *Dr. A. T. Moolman*, Chief Superintendent (Commercial), and *Mr. G. M. Holz*, Chief Superintendent (Financial).

Evidence in support of the Administration's views just referred to was put to the Commission by experts, viz. *Dr. Moolman* and *Mr. Holz*. Although these persons were cross-questioned by the representatives of the Association, they were not contradicted by other witnesses. The Commission accepts the evidence presented by the Administration as reliable.

27. An exceptionally heavy responsibility rests upon the Commission because the Administration is under a legal obligation to give effect to the Commission's recommendation. Subsection (6) of Section 28 of the Railways and Harbours Service Act, (Act No. 22 of 1960) provides as follows:

"The Administration shall be obliged to give effect, as expeditiously as reasonably possible, to every recommendation of the commission subscribed to by at least two of its members".

28. If the Association's claim were to be judged purely on the grounds of the escalation in the cost of living between June 1974 and August 1977 and the general salary adjustments made during that period to combat that escalation, then

betrokke tydperk aan hierdie personeelgroep gemaak is. Een van die vernaamste toegewings was die toekenning van gesalarieerde status aan ambagsmanne wat vir hulle die volgende voordele ingehou het:

- (a) salarisskale is gewysig met gepaardgaande geldelike voordele;
- (b) oortyd- en Sondagtydskale en bonusskale is in ooreenstemming met die gewysigde salarisskale verander;
- (c) diensure van seniortegnikusse is van 48 na 46 per week verminder;
- (d) getal loondraende openbare vakasiedae is van ses tot tien vermeerder;
- (e) verlofvoordele is verbeter.

Die Administrasie erken dat die verbetering in die salarisstruktuur as gevolg van die toekenning van gesalarieerde status en ander aanpassings nie dieselfde vir al die werkers in Groep D was nie. Gemiddeld het die persentasieverbetering volgens die Administrasie op ongeveer 22% te staan gekom, wat 'n verbetering van 19,1% in die salarisstruktuur en 2,5% in diensvoorwaardes verteenwoordig. Bygevolg voer die Administrasie aan dat die verbetering van 22% die agterstand wat die Vereniging bereken het uitgewis het.

- (3) Voorts word daar deur die Administrasie aangevoer dat oorweging van die eis van die Vereniging moet geskied op die grondslag dat die ander werknemers van die Administrasie eweneens aanspraak kan maak op 'n gelyke salaris- of loonaanpassing indien dit in die geval van Groep D toegestaan sou word. In die lig hiervan moet die finansiële vermoë van die Administrasie om salarisse te verhoog deeglik in aanmerking geneem word.
- (4) Die Administrasie neem ook die standpunt in dat hy tans nie oor die finansiële vermoë beskik om bo en behalwe die verhoging van 5% wat in Januarie 1978 toegestaan is die salarisse en lone van sy werknemers verder te verhoog nie en dat enige sodanige verhoging noodwendig tot verdere spoorwegtariefverhogings sal lei wat ernstige gevolge vir beide die Administrasie en die algemene landse ekonomie inhou.

26. Beide partye het hulle saak duidelik en deeglik skriftelik uiteengesit. Die President van die Vereniging, *mnr. J. Zurich*, bygestaan deur *mnr. H. J. van Dyk*, Vise-president en *mnr. C. P. Grobler*, Hoofsekretaris, het mondelinge vertoeë namens die Vereniging tot die Kommissie gerig. Die Administrasie se mondelinge vertoeë is gelewer deur *mnr. J. P. Verster*, Assistent-hoofbestuurder (personeel), *adv. A. L. Malherbe*, Hoofregsadviseur, *dr. A. T. Moolman*, Hoofsuperintendent (handel) en *mnr. G. M. Holz*, Hoofsuperintendent (finansiële).

Die Administrasie het by monde van deskundiges, nl. *dr. Moolman* en *mnr. Holz*, getuienis ter staving van die standpunte waarna pas verwys is, voor die Kommissie gelê. Hoewel gemelde persone deur die verteenwoordigers van die Vereniging ondervra is, is hulle nie deur ander getuies weersprek nie. Die Kommissie aanvaar die getuienis wat deur die Administrasie voorgelê is as betroubaar.

27. Daar rus 'n buitengewone swaar verantwoordelikheid op die Kommissie omdat die Administrasie wetlik gebonde word deur die Kommissie se aanbeveling. Sub-artikel (6) van artikel 28 van die Wet op Spoorweë en Hawens, No. 22 van 1960 bepaal soos volg:

„Die Administrasie is verplig om, so spoedig as wat redelik moontlik is, gevolg te gee aan elke aanbeveling van die Kommissie wat deur minstens twee van sy lede onderskryf is”.

28. Indien die Vereniging se eis beoordeel moet word bloot op die grondslag van die styging in lewensduurte wat tussen Junie 1974 en Augustus 1977 plaasgevind het en die algemene salaris-aanpassings wat in daardie tydperk ter bekamping

its assertion that an increase of 28,19% in the 1974 salary structure would be necessary to compensate its members for the rise in the consumer price index up to August 1977, is correct. In this regard, however, the Commission must take cognisance of the views expressed by the Administration on this matter, viz. that (a) the starting-point for adjudicating on the dispute should be January 1973 and not June 1974, and (b) not only general salary adjustments, but other concessions which affected the salary structure of Group D Railway servants, should also be taken into account.

29. The Administration contends that the benefits set out in paragraph 25 (2) above entailed considerable expenditure and that the annual costs thereof and of the general salary adjustments granted during the period in question, could be calculated as follows:

1973-10-16	Apprentices: Educational qualifications ..	R1 800 000
1974-05-16	Consolidation of allowances: Technicians and trade hands	R4 000 000
July 1974 paymonth:	Wage adjustment of at least 12,5% in respect of cost of living	R18 000 000
1975-02-16	Granting of salaried status: Artisans	R7 250 000
1975-03-01	Improved grading: Technician to senior technician	R228 000
June 1975 paymonth:	Granting of salaried status to all employees and adjustments in certain salaries to eliminate anomalies	R606 000
1975-06-16	Grading and pay: Trade hands	R1 600 000
July 1976 paymonth:	Salary adjustment of 10% in respect of cost of living	R16 000 000
	Total estimated annual cost of concessions	R49 484 000

30. The Administration submitted a schedule showing the monthly escalation in the consumer price index from December 1972 to October 1977 against the official Railway salary index for Group D servants, which included salary adjustments as well as the value of other concessions granted over the period stated, with due allowance for the absorption of 30% of the rise for the period October 1975 to March 1977, as provided for in the anti-inflation manifesto. A comparison between the two indices reflects the salary adjustment that would have been required at any given time to offset the rise in the consumer price index. The starting-point of the schedule is December 1972/January 1973, i.e. the stage when according to the Hiemstra Commission, salary levels had more or less reached parity with the rise in the cost of living (compare paragraph 25 (1)). From the schedule it would appear, inter alia, that in June 1974 when the consumer price index (CPI) stood at 137,2 an increase in salaries of 9,3% would have been necessary to reach parity again. Immediately after a general salary increase of 12,5% had been granted in July 1974 (CPI 139,2) salaries exceeded the escalation in the CPI by 3,9%. The subsequent four months were characterised by a rise in the CPI and a corresponding decline in the excess until at some time between October and November, the excess was wiped out. In February 1975 (CPI 150,4) the required adjustment in salaries reached 4% and in March, 1975, when the artisan staff was granted salaried status, the backlog was converted into an excess of 6,8% as compared with the CPI. Between January and February 1976 this excess was eliminated and in July 1976, when the general salary increase of 10% was granted, the salary index exceeded the consumer price index (175,6) by 5,9%. That excess decreased gradually until it was wiped out between March and April 1977. From May 1977 (CPI 191,7) the backlog in salaries

daarvan gemaak is, dan is sy stelling korrek dat 'n verhoging van 28,19% op die 1974-salarisstruktuur nodig sal wees om sy lede vir die styging in die verbruikersprysindeks tot Augustus 1977 te vergoed. Die Kommissie moet egter in hierdie verband rekening hou met die standpunte wat die Administrasie oor hierdie aangeleentheid inneem, t.w. dat (a) die aanvangspunt vir die beoordeling van die geskil nie Junie 1974 nie, maar wel Januarie 1973 moes wees en (b) nie slegs algemene salarisaanpassings nie maar ook ander toegewings wat die salarisstruktuur van Spoorwegdienare Groep D beïnvloed het in berekening gebring moet word.

29. Die Administrasie voer aan dat die voordele in paragraaf 25 (2) hierbo uiteengesit vir hom groot uitgawe meegebring het en dat die jaarlikse koste daarvan en van die algemene salarisaanpassings wat gedurende die betrokke tydperk toegestaan is, soos volg bereken kan word:

1973.10.16	Vakleerlinge: Opvoedkundige kwalifikasies	R 1 800 000
1974.05.16	Konsolidasie van toelaes: Tegnici en vakwerkers	R 4 000 000
Betaalmaand Julie 1974:	Loonaanpassing van minstens 12,5% vir lewensduurte	R18 000 000
1975.02.16	Toekenning van gesalarieerde status: Ambagsmanne	R 7 250 000
1975.03.01	Verhoogde gradering: Tegnikus tot senior-tegnikus	R 228 000
Betaalmaand Junie 1975:	Toekenning van gesalarieerde status aan alle werksmanne en aanpassing van sekere salarisse om anomalieë uit die weg te ruim	R 606 000
1975.06.16	Gradering en loon: Vakwerkers	R 1 600 000
Betaalmaand Julie 1976:	Salarisaanpassing van 10% vir lewensduurte	R16 000 000
	Totale beraamde jaarlikse koste van voordele	R49 484 000

30. Die Administrasie het 'n tabel voorgelê wat die maandelikse styging in die verbruikersprysindeks van Desember 1972 tot Oktober 1977 aantoon teenoor die Spoorweë se amptelike salarisindeks vir diensare Groep D wat salaris-aanpassings sowel as die waarde van ander toegewings oor die gemelde tydperk in berekening bring, met inagneming van die absorbering van 30% van die styging vir die tydperk Oktober 1975 tot Maart 1977 waarvoor die anti-inflasiemanifes voorsiening maak. 'n Vergelyking van die twee indekse toon dan aan watter salaris-aanpassing op enige gegewe tydstop nodig sou gewees het om vir die styging in die verbruikersprysindeks voorsiening te maak. Die aanvangspunt van die tabel is Desember 1972/Januarie 1973 d.w.s. die tydstop waarop daar volgens die bevinding van die Hiemstra-kommissie min of meer pariteit tussen salarissvlakke en die lewensduurtestyging bewerkstellig is (vgl. paragraaf 25(1)). Uit die tabel blyk dit o.a. dat in Junie 1974 toe die verbruikersprysindeks (VPI) op 137,2 gestaan het, 'n verhoging van 9,3% in salarisse nodig sou gewees het om weer pariteit te bereik. Onmiddellik na die toekenning van 'n algemene salarisverhoging van 12,5% in Julie 1974 (VPI 139,2) het die salarisse die styging in die VPI met 3,9% oorskry. Namate 'n styging in die VPI oor die daaropvolgende vier maande plaasgevind het, het die oorskryding verminder en tussen Oktober en November 1974 is dit geheel en al uitgewis. In Februarie 1975 (VPI 150,4) was die aanpassing in salarisse wat benodig was 4% en in Maart 1975 toe die ambagslui gesalarieerde status toegeken is, is die agterstand omskep in 'n oorskryding van 6,8% vergeleke met die VPI. Daardie oorskryding is tussen Januarie en Februarie 1976 uitgewis en in Julie 1976 toe die algemene salarisverhoging van 10% toegestaan is, het die salarisindeks die verbruikersprysindeks (175,6) met 5,9% oorskry. Daardie oorskryding het geleidelik verminder totdat dit tussen Maart en April 1977 uitgewis is. Vanaf Mei 1977 (VPI 191,7) het die agterstand in salarisse vanaf 1,0 persent

rose from 1,0% until it reached 5,8% in October 1977 (CPI 200,7). If the general salary increase of 5%, which was approved as from the January 1978 paymonth were to be taken into account, the difference in the rise in salaries and the rise in the consumer price index would then have been insignificant. In answer to an inquiry by the Commission at the time the oral evidence was heard, the representatives of the Administration submitted figures which indicated that if June 1974 were to be taken as the starting-point for the purpose of the calculations, the escalation in the CPI in January 1978 would be 41,9% while the salary index would reveal a rise of 51,6%. This would mean that the salary index had risen by 6,4% more than the CPI. That figure is not acceptable to the representatives of the Association as they do not approve of the Administration's method of calculating the salary index.

31. The difference in approach to the question whether the salary levels of Group D Railway servants had during the past few years lagged behind the rise in the cost of living is evident from the summary of the viewpoints of the two parties set out in the preceding paragraphs.

32. The Commission is *unanimously* convinced that the cause of the dispute between the two parties lies in the difference in approach as set out in the preceding paragraphs. The views and conclusions appearing in the *remainder* of the report, however, represent those of the majority of the members of the Commission. A report of the member who is not in agreement is also submitted.

33. As regards the difference in approach between the two parties relating to the point in time from which any backlog in salaries is to be computed, the Commission is of the opinion that logically any such backlog should be calculated from a point in time when there was parity, more or less, between salary levels and cost of living. An impartial body, viz. the Hiemstra Commission, found that such a position would have been reached after the salary increase of 15% recommended in its report had been put into effect. According to its report that Commission found: "Die 15% sal die werker dus effens voor die lewensduurtestyging plaas". The recommendation in question was accepted by both the parties involved in the present dispute, and put into effect with effect from 1 January 1973 (that is the January 1973 paymonth). In the light thereof it is considered that that date could be accepted as a valid starting-point.

34. It would appear to us that on principle there can be no criticism of the Administration's approach that in addition to general salary adjustments other benefits that were granted should also be taken into account when calculating a backlog in salaries. In the case of the employees in Group D the benefits were of considerable magnitude; they went home with more money in their pockets without having made any particular contribution justifying it. On determining the percentage salary increase recommended the Hiemstra Commission also took into account a benefit by way of reduced pension contributions which was granted to the staff in 1971.

35. We are confronted, however, by two problems. The first is whether the Administration during negotiations had given the Association clearly to understand that it would take the value of the benefits into account in determining any increase which would justify an adjustment of salaries to compensate for a rise in the cost of living. It is clear that the Minister had during discussions pointed out to the Association that adjustments in the wage structure and improved service conditions redounded to the benefit of the workers in Group D. However, as recently as 14 September 1977 the Minister told the Executive Council of the Association:

gestyg totdat dit in Oktober 1977 (VPI 200,7) op 5,8% te staan gekom het. As daar dan in berekening gebring word dat daar met ingang van die betaalmaand Januarie 1978 'n algemene salarisverhoging van 5% toegestaan is, dan sal die verskil in die styging in salarisse en dié in die verbruikersprysindeks onbenullig wees. Op navraag van die kommissie tydens die aanhoor van mondelinge getuienis het die verteenwoordigers van die Administrasie syfers verstrek wat aantoon dat indien Junie 1974 as aanvangspunt van die berekenings geneem word die styging in die VPI in Januarie 1978 op 41,9% te staan sou kom terwyl die salarisindeks 'n styging van 51,6% sou toon, wat sou beteken dat die salarisindeks met 6,4% meer as die VPI gestyg het. Hierdie syfer is nie deur die verteenwoordigers van die Vereniging aanvaar nie aangesien hulle nie met die Administrasie se metode van berekening van die salarisindeks saamstem nie.

31. Die verskil in benadering tot die vraag of daar gedurende die afgelope paar jaar 'n agterstand van die salarislakke van Spoorwegdienare Groep D teenoor die styging in lewensduurte ontstaan het blyk duidelik uit die samevatting van die twee partye se standpunte soos in die voorgaande paragrafe weergegee.

32. Die Kommissie is *eenparig* daarvan oortuig dat die oorsaak van die geskil tussen die twee partye geleë is in die verskil in benadering soos in die voorgaande paragrafe uiteengesit. Die menings en gevolgtrekkings wat in die *res* van die verslag verskyn verteenwoordig egter dié van die meerderheid van die lede van die Kommissie. 'n Verslag van die lid wat nie hiermee saamstem nie word ook ingedien.

33. Wat betref die verskil in benadering tussen die twee partye met betrekking tot die aanvangspunt van die tydperk waarvoor enige agterstand in salarisse bereken moet word, is die Kommissie van mening dat dit logies is dat enige sodanige agterstand bereken moet word vanaf 'n tydskop waarop daar redelike pariteit tussen salarislakke en lewensduurte bestaan het. 'n Onpartydige instansie, nl. die Hiemstra-kommissie het bevind dat so 'n toestand bereik sou word na die toepassing van die salarisverhoging van 15% wat in sy verslag aanbeveel is. In sy verslag stel daardie Kommissie dit so: „Die 15% sal die werker dus effens voor die lewensduurtestyging plaas”. Die onderhawige aanbeveling is deur albei die partye in die huidige geskil aanvaar en is met ingang 1 Januarie 1973 (oftewel die betaalmaand Januarie 1973) in werking gestel. In die lig hiervan beskou ons dat daardie datum as 'n geldige aanvangspunt aanvaar sou kon word.

34. Dit kom ons voor dat daar in beginsel nie fout gevind kan word nie met die Administrasie se benadering dat benevens algemene salarisaanpassings ander voordele wat toegestaan is ook by 'n berekening van enige salarisagterstand in aanmerking geneem moet word. In die geval van die werknemers in Groep D was die voordele van aansienlike omvang en het dit hulle maandeliks meer geld in die sak besorg sonder enige besondere bydrae aan hulle kant. Die Hiemstra-kommissie het trouens ook 'n tegemoetkoming wat die personeel in 1971 in die vorm van ligter pensioenbydraes ontvang het in aanmerking geneem by die vasstelling van die persentasieverhoging in salarisse wat aanbeveel is.

35. Daar het egter vir ons twee probleme t.o.v. hierdie kwessie ontstaan. Die eerste is of die Administrasie die Vereniging tydens onderhandelinge duidelik laat verstaan het dat hy die waarde van die voordele in aanmerking sou neem by die bepaling van enige verhoging wat 'n aanpassing van salaris by styging in lewensduurte moes bewerkstellig. Dit blyk duidelik dat die Minister tydens samesprekings die Vereniging daarop gewys het dat die aanpassing in loonstruktuur en diensvoorwaardes vir die diensnemers in Groep D ook finansiële voordele ingehou het. Maar so onlangs soos 14 September 1977 het die Minister aan die Uitvoerende Raad van die Vereniging die volgende gesê:

„Een ding staan soos 'n paal bo water en dit is dat u ver agter is op die verbruikersprysindeks. Dit ly geen twyfel nie. Volgens die syfers wat aan my voorgelê is, sal die agterstand teen Oktober ongeveer 28 persent wees—mnr. Zurich praat van 32 persent maar dit is nie ter sake nie. Wat maak die klein verskil in die persentasie saak”.

36. The second problem which confronts the Commission is that the schedule in paragraph 27 and the other representations do not clearly reflect what monetary benefits accrued to each of the different grades of workers in Group D. Firstly, it is not clear whether the expenditure of almost R49,5 million brought about a corresponding benefit to all the workers. For example, the Administration had incurred an expenditure of R1 800 000 to adjust the wages of apprentices in accordance with their educational qualifications. Such benefits as were received by the apprentices did apparently not accrue to technicians and trade hands. Likewise, for example, the elevation of a technician to a senior technician conferred no financial benefit upon the trade hand. Should it, therefore, be necessary for the Commission to determine exactly to what extent the workers in each particular grade in Group D benefited by the salary adjustments that were effected, the Commission would have to glean further information on the point, but for reasons which appear later the Commission did not consider it necessary to require further evidence to be placed before it.

37. Apart from the merits of the dispute between the parties regarding the question whether salaries lagged behind the rise in cost of living, the majority of the members regarded it as the duty of the Commission to examine the financial and economic implications of a further increase in salaries at the present stage. Before discussing that question, however, it is deemed expedient to refer to certain statutory provisions applicable to the Administration. The following provisions appear in Section 103 of the Republic of South Africa Constitution Act, 1961 (Act No. 32 of 1961):

“(1) The railways, ports and harbours of the Republic shall be administered on business principles, due regard being had to agricultural and industrial development within the Republic and the promotion by means of cheap transport, of the settlement of an agricultural and industrial population in the inland portions of all provinces.

(2) (a) So far as may be, the total earnings of the railways, ports and harbours shall be not more than are sufficient to meet the necessary outlays for working, maintenance, betterment, depreciation, contributions to the sinking fund established by section 104A and the payment of interest due on capital not being capital . . .”.

Consequently, the capacity of the Administration to bear the burden of further increases cannot be judged on the same basis as that of a private business undertaking which operates with profit as its motive. On the other hand, the Administration must not be seen as a body which, like the State, has to have regard to national interests in the broadest sense of that concept. It is our duty, as we see it, to have regard to the business principles which the Administration must apply in the management of the Railways, as well as to the particular restrictions ordained by the legislator with regard to the application of those principles.

38. In considering the question whether the Administration has the financial capacity to grant further increases over and above the 5% increase granted in January 1978, the first question which arises is whether such an adjustment will be confined to workers in Group D or whether it will have to be extended to all other groups of staff in service of the Administration. Bearing in mind the fact that the Association bases its claim on a rise in the cost of living, the Commission is of

„Een ding staan soos 'n paal bo water en dit is dat u ver agter is op die verbruikersprysindeks. Dit ly geen twyfel nie. Volgens die syfers wat aan my voorgelê is, sal die agterstand teen Oktober ongeveer 28 persent wees—mnr. Zurich praat van 32 persent maar dit is nie ter sake nie. Wat maak die klein verskil in die persentasie saak”.

36. Die tweede probleem wat die Kommissie voor te staan gekom het is dat dit nie duidelik uit die tabel in paragraaf 27 en ander vertoë blyk presies watter geldelike voordele elk van die verskillende grade van werknemers in Groep D toegeval het nie. In die eerste plek is dit nie duidelik dat die uitgawe van bykans R49,5 miljoen 'n ooreenstemmende voordeel vir al die werkers voortgebring het nie. Die Administrasie het byvoorbeeld 'n uitgawe van R1 800 000 aangegaan om die lone van vakleerlinge aan te pas na gelang hulle opvoedkundige kwalifikasies. Skynbaar het enige voordeel wat die vakleerlinge ontvang het nie die tegnikusse en die vakwerkers toegeval nie. So ook bv. het die verhoging van tegnikus tot seniortegnikus geen finansiële baat vir die vakwerker ingehou nie. Indien dit dus vir die Kommissie nodig sou wees om presies te bepaal hoe die werkers in elke besondere graad in Groep D baat gevind het by die salaris-aanpassings wat plaasgevind het, sou die Kommissie verlang het dat daar verdere inligting in hierdie verband ingewin moes word, maar vir redes wat later verstrekkend word het die Kommissie dit nie nodig geag dat daar verdere vertoë voor die Kommissie geplaas word nie.

37. Afgesien van die meriete van die onderskeie standpunte van die twee partye met betrekking tot die vraag of daar 'n agterstand in salarisse teenoor die lewensduurtestyging plaasgevind het, al dan nie, het die meerderheid lede dit as die plig van die Kommissie geag om die finansiële en ekonomiese implikasies van 'n verdere salaris-aanpassing in die huidige stadium in oënskou te neem. Voordat ons egter daardie kwessie bespreek vind ons dit doenlik om na sekere wetsvoorskrifte wat op die Administrasie van toepassing is, te verwys. Die volgende bepalings verskyn in artikel 103 van die Grondwet van die Republiek van Suid-Afrika, No. 32 van 1961:

„(1) Die spoorweë en hawens van die Republiek word volgens handelsbeginsels bestuur, met behoorlike inagneming van die ontwikkeling van die landbou en die nywerheid in die Republiek en die bevordering, deur middel van goedkoop vervoer, van die vestiging van 'n landbou- en nywerheidsbevolking in die binnelandse gebiede van al die provinsies.

(2) (a) Sover moontlik moet die totale inkomste van die spoorweë en hawens nie meer wees nie as wat nodig is vir die bestryding van die nodige uitgawes aan bedryf, onderhoud, verbetering, waardevermindering, bydraes tot die by artikel 104A ingestelde delgingsfonds en die betaling van rente verskuldig op kapitaal, uitgesonderd kapitaal . . .”.

Gevolgtrek moet die vermoë van die Administrasie om verdere verhogings toe te staan nie beoordeel word op dieselfde grondslag as dié van 'n privaats onderneming wat wins mag najaag nie. Aan die anderkant moet die Administrasie egter nie gesien word as 'n liggaam wat, soos die Staat, moet omsien na nasionale belange in die wydste sin van daardie begrip nie. Dit is ons plig, soos ons dit sien, om ag te slaan op die handelsbeginsels wat die Administrasie in die bestuur van die Spoorweë moet toepas, sowel as die besondere beperkings wat deur die wetgewer ten opsigte van die toepassing van daardie beginsels verorden is.

38. By oorweging van die kwessie of die Administrasie oor die finansiële vermoë beskik om bo en behalwe die 5%-verhoging wat in Januarie 1978 toegestaan is, 'n verdere verhoging toe te staan is die eerste vraag wat opduik of so 'n aanpassing tot werkers in Groep D beperk kan word en of dit op alle groepe personeel in die diens van die Administrasie van toepassing moet wees. Gedagtig aan die feit dat die Vereniging sy eis op die styging in lewensduurte grond, is die

the opinion that, despite the argument by the Association to the contrary, any increase granted Group D employees on that ground will undoubtedly result in workers in other groups laying claim thereto as well. That was also the approach of the Hiemstra Commission. The Association contends also that Group D employees are distinctive—"sui generis". The representations, however, do not show why Group D employees should be regarded as "sui generis" in relation to the rise in cost of living. The Commission is, therefore, of the opinion that the cost of the increase requested should be calculated on the basis that such an increase will have to be made in respect of all groups of staff in the Administration's employ.

39. From evidence placed before the Commission with regard to the cost of a general salary increase on the basis of the Association's claim, viz. 12,5%, with retrospective effect from the October 1977 paymonth, it appears that an additional R214 million would be required therefor in the financial year 1978/79, while the additional annual expenditure thereafter would amount to approximately R143 million.

40. In its written submission to the Commission and in the course of its oral representations, the Administration stressed that it does not at the present stage have at its disposal the financial resources to effect any increases in salaries or wages over and above the 5% increase which became effective from the January 1978 paymonth. The Administration maintains that the increase in transport tariffs which was announced in the recent budget speech represents the maximum which could be justified under present economic conditions. It points out that the domestic economy is still in the downward phase of the trade cycle and as a result the Administration's income during the past financial year failed to reach the budget estimates. It is in fact estimated that the financial year 1977/78 will close with a surplus of approximately R34 million, but such a favourable outcome will be attributable exclusively to the economy measures which had to be applied as a matter of necessity. Although it is anticipated that a mild upswing in the economy might be experienced towards the end of 1978 the Administration will, because of rising operating costs, find it increasingly difficult to balance its books. In fact it is estimated that operating costs in the financial year 1978/79 would have exceeded income by R240 million had there been no resort to the recently announced tariff increases. As a result of a concatenation of circumstances such as the sharp escalation in tariffs during the past few years, the much more aggressive competition experienced from private road transport, as well as the present recessionary state of the national economy, the Administration has moved into a delicate tariff area. Tariffs can, therefore, be increased only with the greatest circumspection. The Railways constitute an integral part of the national economy, and any deleterious consequences suffered by the latter as a result of excessive increases in transport tariffs, would inevitably have a detrimental effect on the finances of the Railways. An example of this is export tariffs; should these tariffs rise too high, the export of raw materials would decrease since they could not be marketed profitably abroad. A further example is that of livestock traffic. Due to three successive tariff increases of considerable magnitude, many trucks specially acquired for such traffic are standing unused. In such circumstances the Administration contends that if it were to approve of further salary increases as requested by the Association, tariffs would have to be further increased to such an extent that the national economy might be crippled.

41. The representatives of the Administration were asked whether a salary increase could not be financed out of any existing reserve fund or by means of loans. The Administra-

Kommissie van mening, ondanks die Vereniging se betoog tot die teendeel, dat enige verhoging wat uit hierdie oorweging aan Groep D-werknemers toegestaan sou word, ongetwyfeld die gevolg sal hê dat werknemers in ander groepe ook daarop aanspraak sal maak. Dit was ook die benadering van die Hiemstra-kommissie. Die Vereniging betoog ook dat die Groep D-werknemers eiesoortig is. Die vertoë dui egter nie aan waarom die Groep D-werknemers ten opsigte van die styging in lewensduurte as eiesoortig beskou moet word nie. Die Kommissie is derhalwe van mening dat die koste wat die aangevraagde verhoging sal meebring, bereken moet word op die grondslag dat sodanige verhoging op alle groepe personeel in die diens van die Administrasie van toepassing sal wees.

39. Volgens getuienis wat aan die Kommissie voorgelê is oor die koste van 'n algemene salarisverhoging op die basis van die Vereniging se eis, t.w. 12,5% met terugwerkende krag van die betaalmaand Oktober 1977, blyk dit dat 'n bykomende R214-miljoen in die boekjaar 1978/79 daarvoor nodig sou wees, terwyl dit jaarliks daarna addisionele uitgawe van ongeveer R143-miljoen sal meebring.

40. Die Administrasie het dit in sy skriftelike voorlegging aan die Kommissie sowel as in sy mondelinge getuienis beklemtoon dat hy nie oor die finansiële vermoë beskik om in die huidige stadium enige verdere salaristoeëgewing toe te staan nie bo en behalwe die verhoging van 5% wat met ingang van die betaalmaand Januarie 1978 in werking getree het. Die Administrasie betoog dat die verhogings in sy vervoerdienstariëwe wat in die onlangse begrotingsrede aangekondig is die maksimum verteenwoordig wat onder die heersende ekonomiese toestande geregverdig kan word. Hy wys daarop dat die binnelandse ekonomie nog in die dalende fase van die konjunktuur verkeer en dat sy inkomste gedurende die pas afgelope boekjaar as gevolg daarvan deurgans benede die begrotingsramings was. Daar word wel beraam dat die boekjaar 1977/78 met 'n surplus van nagenoeg R34-miljoen sal afsluit, maar dié gunstige resultaat is uitsluitlik te danke aan besparingsmaatreëls wat noodgedwonge toegepas moes word. Ofskoon daar verwagtings is dat die ekonomie teen die einde van 1978 'n matige oplewing mag toon, sal hy dit weens steeds stygende bedryfskoste al hoe moeiliker vind om sy boeke te laat klop. Trouens, vir die boekjaar 1978/79 is beraam dat die bedryfsuitgawe R240-miljoen meer as die bedryfsinkomste sou wees indien die aangekondigde tariefverhoging nie ingestel is nie. As gevolg van die sameloop van verskeie faktore soos die relatiewe skerp styging in tariewe gedurende die afgelope paar jaar, die veel aggressiewer mededinging wat van private padvervoer ondervind word en die huidige resessietoestand van die landse ekonomie, bevind die Administrasie hom in 'n baie sensitiewe tariefarea. Tariewe kan dus net met die grootste omsigtigheid verhoog word. Die Spoorweë is 'n integrale deel van die landse ekonomie en as laasgenoemde deur oormatige verhogings in vervoertariewe geskaad word, het dit noodwendig ook 'n nadelige uitwerking op die finansies van die Spoorweë. 'n Voorbeeld hiervan is uitvoertariewe; indien hierdie tariewe te hoog sou styg, sal die uitvoer van grondstowwe daaronder ly omdat dit nie ekonomies in die buiteland bemark sal kan word nie. Daar is ook die geval van lewende hawevoer waar drie opeenvolgende tariefverhogings van aansienlike omvang die gevolg het dat baie trokke wat spesiaal vir hierdie verkeer aangeskaf is, onbenut staan. In die omstandighede is dit die Administrasie se betoog dat indien 'n verdere salarisverhoging soos deur die Vereniging aangevra, toegestaan moet word, dit daarop sal neerkom dat tariewe sodanig verder verhoog sal moet word dat dit die landse ekonomie mag knak.

41. Die vraag is aan die Administrasie se verteenwoordigers gestel of 'n salarisverhoging nie uit enige bestaande reserwefondse of deur middel van lenings gefinansier sou kon

tion pointed out that in terms of Section 16 of the Railways and Harbours Finances and Accounts Act, 1977 (Act No. 48 of 1977), the Administration's borrowing power was limited to the negotiation of loans to cover anticipated expenditure connected with capital and betterment works, and that no loans could be negotiated to finance salary adjustments, as salaries constitute an operating expenditure. In so far as reserve funds are concerned, there is only the Rates Equalisation Fund against which any operating loss could be written off. At present, however, the balance in this fund stands at only R57 million which, at best, is regarded as only sufficient to provide for minor fluctuations in the budget.

42. The representatives of the Association agreed that the proposed salary increases cannot be financed from loans. The Association, however, criticised the ever-growing burden of interest which has to be borne by the Railways and the Administration's inability to eliminate or reduce uneconomic traffic. It was also contended that the Administration should finance capital works out of operating income so that more money could be available for salary increases.

43. In view of the submissions by the parties, the Commission, as represented by two of its members, has come to the conclusion that any salary increase at the present stage, over and above that which has already been approved by the Administration with effect from 1 January 1978, could only be financed by a further increase in Railway tariffs. In the light of the evidence submitted by the Administration on that point, the Commission is convinced that a further increase in tariffs at the present stage will be so detrimental to the general national economy, and consequently also to the interests of the Administration, that a recommendation necessitating such an increase in tariffs, cannot be made by the Commission.

44. The Commission's recommendation in terms of Section 28 of the Railways and Harbours Service Act, 1960 (Act No. 22 of 1960) is:

That the request for a salary-increase by the Association representing Railway Servants Group D be not acceded to.

45. The Commission would like to convey its appreciation of the able manner in which the parties presented their respective cases and to Mr. M. Viljoen, Secretary of the Commission, who rendered such excellent services.

L. LE GRANGE
Chairman

H. C. DE WET,
Member

JOHANNESBURG, 3/4/1978.

word nie. Hierop is geantwoord dat die Administrasie se leningsbevoegdheid kragtens artikel 16 van die Wet op Finansas en Rekeninge van die Spoorweë en Hawens, 1977, Wet No. 48 van 1977, beperk is tot die aangaan van lenings om verwagte uitgawe ten opsigte van kapitaal- en verbeteringswerke te dek en dat geen lenings aangegaan kan word om salarisaanpassings, wat 'n bedryfsuitgawe is te finansier nie. Wat reserwefondse betref is daar net die tariewereserwefonds waarteen 'n bedryfsverlies as gevolg van 'n salarisverhoging afgeskryf sou kon word. Die saldo in hierdie fonds bedra tans egter slegs R57-miljoen, wat hoogstens voldoende geag word om vir geringe afwykings in die begroting voorsiening te maak.

42. Die verteenwoordigers van die Vereniging het saamgestem dat die voorgestelde salarisverhogings nie uit lenings gefinansier kan word nie. Die Vereniging het egter kritiek uitgespreek teen die toenemende groot rentelas wat daar op die Spoorweë rus en die versuim van die Administrasie om onbetalende verkeer uit te skakel of te verminder. Daar is ook aangevoer dat die Administrasie minder kapitaalwerke uit bedryfsinkomste moet finansier sodat daar sodoende meer geld vir salarisverhogings beskikbaar kan wees.

43. Die Kommissie, soos verteenwoordig deur twee van sy lede, het aan die hand van die voorleggings van die partye tot die gevolgtrekking geraak dat enige salarisverhoging in die huidige stadium, bo en behalwe dié wat reeds deur die Administrasie met ingang van 1 Januarie 1978 goedgekeur is, slegs uit 'n verdere verhoging in spoorwegtariewe gefinansier sal kan word. In die lig van die getuienis wat in hierdie verband deur die Administrasie voorgelê is, is die Kommissie daarvan oortuig dat 'n verdere tariefverhoging in die huidige stadium die algemene landseconomie en daardeur ook die Administrasie se belange sodanig sal benadeel dat 'n aanbeveling wat so 'n tariefverhoging sal genoodsaak nie deur die Kommissie gemaak kan word nie.

44. Die Kommissie se aanbeveling ingevolge artikel 28 van die Wet op Spoorweg- en Hawediens, No. 22 van 1960, is:

Dat daar nie aan die versoek van die Vereniging verteenwoordigende Spoorwegdienare Groep D om 'n salarisverhoging voldoen word nie.

45. Die Kommissie betuig sy dank aan al die verteenwoordigers van die partye wat hulle so deeglik en op bekwame wyse van hulle taak gekwyt het en aan mnr. Viljoen, die Sekretaris van die Kommissie, wat uitmuntende dienste gelever het.

L. LE GRANGE,
Voorsitter

H. C. DE WET,
Lid

JOHANNESBURG, 3/4/1978.

MINORITY REPORT OF MR. WESSEL BORNMAN,
MEMBER OF THE COMMISSION OF INQUIRY
REGARDING A DISPUTE BETWEEN THE SOUTH
AFRICAN RAILWAYS AND HARBOURS
ADMINISTRATION AND THE STAFF ASSOCIATION
REPRESENTING GROUP "D" SERVANTS OF THE
SOUTH AFRICAN RAILWAYS AND HARBOURS

1. The Commission was appointed in terms of Government Notice No. 2247 of 26 October 1977 to investigate the cause of, and make recommendations in regard to, the dispute which has arisen between the Administration and the Association.

2. The terms of reference of the Commission are therefore twofold, namely:

- (a) to investigate the cause of; and
- (b) to make recommendations regarding the dispute.

3. This report has been compiled to give effect to the terms of reference, and consequently the cause of the dispute is dealt with first.

4. The Association represents the semi-skilled and skilled artisans in the service of the Administration, known more specifically as trade hands and technicians. The Association has a voluntary membership of 23 489, which represents approximately 81,6% of the possible membership, which can be regarded as being well representative.

5. At a meeting with the Minister on 5 June 1974 the Executive Council of the Association claimed a wage increase of 27%. This claim was made up as follows:

Rise in cost of living	15%
Increased contributions to the Pension Fund	2%
Improvement in the standard of living	10%
	27%

The Association points out that the entire civilised world in general, and South Africa in particular, is labouring under tremendous pressure due to inflation during this decade. It is stated further that the members of the Association are concerned about the constantly escalating prices of consumer goods and the fact that the purchasing power of their monthly salaries is steadily decreasing.

The accepted yardstick of this rise in prices, or decrease in purchasing power, is the consumer price index which is published every month by the Department of Statistics in Pretoria. The index, which was established at 100 in April 1970, is based on particulars of eleven urban areas which are compared monthly. The index reveals a weighted average for the eleven areas and, incidentally, it may be mentioned that the index has never at any time since it was established at 100 in April 1970 shown a decrease.

It is against this background that the Association at its Annual Congress, which was held at Bloemfontein from 23 to 26 April 1974, gave a clear directive to the Association's Executive Council, i.e. "dit aan die uitvoerende raad opgedra word om periodieke aanpassings van lone gekoppel aan die verbruikersindeks te bewerkstellig".

6. In spite of the request and motivation of the Association the Minister did not find it practicable to accede to this request, but with effect from the July 1974 paymonth the Administration granted a salary and wage adjustment of 12,5% to all its employees. The Minister explained that adjustments in salaries which were specifically based on the rise in the cost of living could not be calculated.

MINDERHEIDSVERSLAG VAN MNR. WESSEL
BORNMAN, LID VAN DIE KOMMISSIE VAN
ONDERSOEK INSAKE 'N GESKIL TUSSEN DIE
ADMINISTRASIE VAN DIE SUID-AFRIKAANSE
SPOORWEE EN HAWENS EN DIE
PERSONEELVERENIGING VERTEENWOORDIGENDE
DIENARE GROEP "D" VAN DIE SUID-AFRIKAANSE
SPOORWEE EN HAWENS

1. Die Kommissie is aangestel ingevolge Goewermentskennisgewing No. 2247 van 26 Oktober 1977 om ondersoek in te stel na die oorsaak van, en aanbevelings te doen omtrent, 'n geskil wat ontstaan het tussen die Administrasie en die Vereniging.

2. Die opdrag aan die Kommissie is dus tweedelig naamlik:

- (a) om ondersoek in te stel na die oorsaak; en
- (b) om aanbevelings te doen omtrent die geskil.

3. Om dus behoorlik uitvoering te gee aan die opdrag word hierdie verslag dienooreenkomstig opgestel en word die kwessie van die oorsaak van die geskil eerste behandel.

4. Die Vereniging verteenwoordig die half-gekooolde en gekoolde ambagslui in diens van die Administrasie wat meer bepaald as vakwerkers en tegnikusse bekend staan. Die Vereniging het 'n vrywillige lidmaatskap van 23 489 wat neerkom op ongeveer 81,6% van die moontlike lidmaatskap, wat as goedverteenvoortwoordigend beskou kan word.

5. Op 5 Junie 1974 het die Uitvoerende Raad van die Vereniging in 'n onderhoud met die Minister 'n loonverhoging van 27% geëis. Gemelde eis was soos volg saamgestel:

Styging in lewensduurte	15%
Verhoogde bydraes tot die Pensioenfonds	2%
Styging in lewenstandaard	10%
	27%

Die Vereniging maak die stelling dat die ganse beskaafde wêreld in die algemeen, en Suid-Afrika in besonder, in hierdie dekade deur 'n kwaai inflasiedruk geteister word. Die stelling word verder gemaak dat die lede van die Vereniging besorg is oor die immer stygende pryse van verbruikersgoedere en dat hulle sodoende al hoe minder kan koop met hulle maandelikse salarisse.

Die aanvaarde maatstaf van hierdie styging in pryse, of afname in koopkrag, is die Verbruikersprysindeks wat maandeliks deur die Departement van Statistiek in Pretoria vrygestel word. Die basis van die indeks is elk van elf stedelike gebiede wat maandeliks met sigself vergelyk word nadat die indeks in April 1970 op 100 vasgestel is. Dan verstrek die indeks 'n beswaarde gemiddelde van die elf gebiede en toevallig kan genoem word dat die indeks nog nie sedert dit in April 1970 op 100 vasgestel is, ooit 'n daling getoon het nie.

Dit is teen hierdie agtergrond dat die Vereniging se Jaarkongres wat vanaf 23 tot 26 April 1974 in Bloemfontein gehou is, 'n baie duidelike opdrag aan die Vereniging se uitvoerende raad gegee het dat „dit aan die uitvoerende raad opgedra word om periodieke aanpassings van lone gekoppel aan die verbruikersprysindeks te bewerkstellig.”

6. Ten spyte van die versoek en motivering van die Vereniging het die Minister dit nie doenlik gevind om aan hierdie versoek te voldoen nie maar met ingang van die betaalmaand Julie 1974 het die Administrasie 'n salaris- en loonaanpassing van 12,5% aan al sy werknemers toegeken. Die Minister het verduidelik dat salaris-aanpassings wat spesifiek op die styging in lewensduurte gebaseer is nie bereken kan word nie.

7. It is clear, however, that the decision to grant such an adjustment in salaries and wages stems from an acknowledgement on the part of the Administration that there had been a rise in the cost of living since the previous general increase in salaries and wages which was approved with effect from the January 1973 paymonth. From a schedule presented by the Administration it would appear that the adjustment resulted in certain trade hands being granted an increase in salaries of 13% while trade hands in another wage group received an increase of as much as 16%. The average salary increase granted to members of the Association amounted to 14,5%. Initially this concession seemed acceptable to the Association but on 15 August 1974, as a result of pressure exerted by its members, the Executive council again requested that the wage claim of 5 June 1974 be acceded to. The Association discussed this matter with the Minister, who drew attention to the fact that certain matters which held distinct advantages for the artisan were at present receiving consideration and he expressed the view that for the time being this matter should be given priority.

8. After negotiations between the Association and the Railway Management, salaried status was accorded to the artisan staff with effect from the March 1975 paymonth. This held distinct advantages for members of the Association.

9. In September 1975 the Association again decided to request a salary increase based on the rise in the consumer price index and a rise in the standard of living. However, in the meantime the Minister of Economic Affairs launched a campaign against inflation which, *inter alia*, provided that 30% of the rise in cost of living during the period of the campaign, viz. 1 October 1975 to 31 March 1976, should be borne by the employees themselves. This period was later extended to 31 March 1977. Both the Administration and the Association undertook to support the campaign, with the result that the Association decided to hold its claim in abeyance until April 1976.

10. On 22 April 1976 the Prime Minister announced in Parliament that the Government had decided to increase the salaries and wages of all employees of the Civil Service, the Railways Administration and the Department of Posts and Telecommunications, by 10% with effect from 1 July 1976 and that, provided no substantial deterioration in the general economic and financial position of the country should occur, a further increase of 5% would be granted to the aforementioned employees in January 1977.

11. The fact that the increase was announced by the Prime Minister prior to the claim of the Association being dealt with caused dissatisfaction in the ranks of the Association. On 27 April 1976 the Association submitted a salary claim to the Minister. That claim was within the guidelines prescribed in the anti-inflation manifesto.

12. On 28 October 1976 the Association informed the Minister that the Association was insisting on an increase of 20%. The Minister, however, took the view that the economic position of the country at that time was such that the Railways were compelled to adopt stringent economy measures. It was expected that the financial year would close with a large deficit. In view of the slump in the economy even the prospective 5% salary adjustment in January 1977 did not materialise.

13. On 4 March 1977 the Association addressed the following telegram to the Minister:

„Aan vooraand van spoorwegbegroting gee Ambagspersoneel-vereniging formeel kennis van salariseis aangesien lede in finansiële verknorsing is. Stop. Verwag dat Minister voorsie-

7. Dit is egter duidelik dat die besluit om daardie aanpassing in salarisse en lone toe te ken voortgespruit het uit erkenning aan die kant van die Administrasie dat daar 'n styging in lewensduurte plaasgevind het sedert die vorige algemene verhoging in salarisse en lone wat met ingang van die betaalmaand Januarie 1973 goedgekeur is. Dit blyk uit 'n tabel wat deur die Administrasie voorgelê is dat die uitwerking van die aanpassing as gevolg gehad het dat sekere vakwerkers 'n verhoging in loon van 13% toegeken is terwyl vakwerkers in 'n ander salarisgroep 'n verhoging van soveel as 16% ontvang het. Die gemiddelde salarisverhoging wat aan lede van die Vereniging toegestaan is het op 14,5% te staan gekom. Hierdie toegewing het vir die Vereniging aanvanklik aanvaarbaar geblyk maar op 15 Augustus 1974 het die Uitvoerende Raad as gevolg van druk van die lede weer versoek dat daar gevolg gegee moet word aan die looneis soos op 5 Junie 1974 gestel. Hierdie aangeleentheid is deur die Vereniging met die Minister bespreek en laasgenoemde het daarop gewys dat oorweging tans verleen word aan sekere sake wat bepaalde voordele vir die ambagsman inhou en die mening gehuldig dat aandag voorlopig eers op dié aangeleentheid toegespits behoort te word.

8. Met ingang van die betaalmaand Maart 1975, is daar na onderhandeling tussen die Vereniging en die Spoorwegbestuur, gesalarieerde status aan die ambagspersoneel verleen wat bepaalde voordele vir die lede van die Vereniging inhou.

9. In September 1975 het die Vereniging besluit om weer 'n salarisverhoging aan te vra op grond van die styging in die verbruikersprysindeks asook 'n verhoging van lewenstandaard. Inmiddels egter het die Minister van Ekonomiese Sake 'n veldtog teen inflasie geloods wat onder andere bepaal het dat 30% van die styging in lewensduurte gedurende die tydperk van die veldtog, nl. 1 Oktober 1975 tot 31 Maart 1976, deur werknemers self gedra sou word. Hierdie tydperk is later verleng na 31 Maart 1977. Sowel die Administrasie as die Vereniging het hul steun hieraan toegesê en gevolglik het die Vereniging besluit om sy eis tot April 1976 agterweë te hou.

10. Op 22 April 1976 het die Eerste Minister in die Volksraad aangekondig dat die Regering besluit het om die salarisse en lone van alle werknemers van die Staatsdiens, die Spoorwegadministrasie en die Departement van Pos- en Telekommunikasiewese met ingang 1 Julie 1976 met 10% te verhoog en, mits daar geen wesenlike verswakking in die algemene ekonomiese en finansiële posisie van die land sou plaasvind nie, 'n verdere verhoging van 5% in Januarie 1977 aan gemelde werknemers toegestaan sou word.

11. Die feit dat die verhoging deur die Eerste Minister aangekondig is voordat die Vereniging se eis behandel is, het ontevredenheid in die geledere van die Vereniging veroorsaak. Op 27 April 1976 het die Vereniging 'n salariseis aan die Minister gestel. Daardie salariseis het binnê die riglyne voorgeskryf in die anti-inflasiemanifes geval.

12. Op 28 Oktober 1976 het die Vereniging die Minister meegedeel dat die Vereniging aandrang op 'n verhoging van 20%. Die Minister het egter die standpunt ingeneem dat die destydse stand van die land se ekonomie sodanig was dat die Spoorweë genoodsaak was om streng besparingsmaatreëls toe te pas. Dit was verwag dat die boekjaar met 'n groot verlies afgesluit sou word. Vanweë die insinking in die ekonomie het daar selfs 'n wolk van onsekerheid gehang oor die toekenning van 'n salarisaanpassing van 5% wat vir Januarie 1977 in die vooruitsig gestel was, wat inderdaad ook werklikheid geword het.

13. Op 4 Maart 1977 het die Vereniging die volgende telegram aan die Minister gerig:

„Aan vooraand van spoorwegbegroting gee Ambagspersoneel-vereniging formeel kennis van salariseis aangesien lede in finansiële verknorsing is. Stop. Verwag dat Minister voorsie-

ning in begroting sal maak vir finansiële verligting vir tegnici en verwante grade geskoei op styging in verbruikersprysindeks. Stop. Detail van salariseis sal kort na jaarkongres in Meimaand aan Minister gestel word."

14. On 30 May 1977 the following decision taken, at the Association's annual congress, was conveyed to the Minister:

"Conference notes that since the last real adjustment of salaries of Group D staff with effect from the July 1974 paymonth, the Consumer Price Index has increased from 137,2 points in June 1974 to 188,7 points in March 1977 representing an effective increase of 37,5%.

Conference further notes that with effect from the July 1976 paymonth a 10% increase in salaries was awarded by the Government to the public sector, thereby reducing the percentage whereby salaries lag behind the rise in the Consumer Price Index to 27,5%".

15. The following is an extract from the official summary of a meeting that took place between the Association and the Minister, as contained in a letter addressed to the Association by the acting Administrative Secretary to the Minister on 16 July 1977:

"DIE MINISTER het gemeld dat die ekonomiese toestand tans die grootste probleem is. Die Spoorweë het te kampe met stygende koste aan die een kant en aan die ander kant is sy verdienstes ook nie na wense nie omdat hoëtariefverkeer afgeneem het as gevolg van die inkorting van invoere. Dit het meegebring dat spoorwegtariewe met ingang 1 April 1977 wesenlik verhoog moes word.

Wat finansiële verligting aan die personeel betref, het die Minister gesê dat hy terdeë daarvan bewus is dat die personeel met 'n inflasiekoers moet saamleef wat hoër is as die jongste salarisaanpassings en dat veral die laer besoldigdes probleme ondervind om kop bo water te hou; ofskoon dit hom nie aan simpatie ontbreek nie, kan hy ongelukkig geen belofte ten opsigte van finansiële verligting aan die personeel maak nie. As die personeel in Julie 1977 vir die styging in lewensduurte vergoed sou moes word, sal salarisse met 25,6 persent aangepas moet word wat minstens R260-miljoen sal kos. Dit sal egter nie in landsbelang wees om nou salarisverhogings toe te staan nie en daarom is geen voorsiening in die 1977/78-begroting vir salarisverhogings gemaak nie. Die land het die afgelope tyd, ekonomies gesproke, goeie jare gehad en die personeel het gewoonnd geraak aan hoë lewenstandaarde maar die stadium is bereik waar almal sal moet besnoei en met minder tevrede wees; opofferings sal gemaak moet word ter wille van die land se voortbestaan.

Na aanleiding van die stelling dat dit slegs van werkers in die owerheidsektor verwag word om opofferings te maak terwyl verhogings aan werknemers in die private sektor toegeken word, het die Minister gesê dat ondanks doelgerigte pogings daar nie altyd daarin geslaag kon word om die private sektor se eise om salarisverhogings te beperk nie. Die Minister van Arbeid het egter met die private sektor onderhandel om die erns van die land se toestand tuis te bring.

Die Minister het verduidelik dat alles moontlik van Regeringsweë gedoen word om prysstygings te beheer maar dat dit 'n moeilike saak is. Die Minister het egter voorgestel dat indien die Vereniging inligting verlang oor redes vir die verhoging in pryse van produkte wat beheer word, sy kantoor skriftelik genader word sodat die inligting van die Departement van Handel verkry kan word ten einde die Vereniging in staat te stel om die lede oor die ware toedrag van sake in te lig.

DIE AFVAARDIGING het gesê dat daar aanvaar word dat die Vereniging se salariseis nie op hierdie stadium gunstig oorweeg kan word nie."

16. On 14 September 1977 the Association repeated its request to the Minister except that the 15% was increased to 18% to offset the further rise in the cost of living since May 1977.

17. A delegation held discussions with the Minister on 14 September 1977 on behalf of the Association. On that occa-

ning in begroting sal maak vir finansiële verligting vir tegnici en verwante grade geskoei op styging in verbruikersprysindeks. Stop. Detail van salariseis sal kort na jaarkongres in Meimaand aan Minister gestel word."

14. Op 30 Mei 1977 het die Vereniging die volgende besluit wat op die Vereniging se Jaarkongres geneem is, aan die Minister oorgedra:

"Conference notes that since the last real adjustment of salaries of Group 'D' staff with effect from the July 1974 paymonth, the Consumer Price Index has increased from 137,2 points in June 1974 to 188,7 points in March 1977 representing an effective increase of 37,5%.

Conference further notes that with effect from the July 1976 paymonth a 10% increase in salaries was awarded by the Government to the public sector, thereby reducing the percentage whereby salaries lag behind the rise in the Consumer Price Index to 27,5%".

15. Die volgende is 'n uittreksel uit die amptelike opsomming van 'n samespreking wat tussen die Vereniging en die Minister plaasgevind het soos vervat in 'n brief wat die waarnemende Administratiewe Sekretaris van die Minister op 16 Julie 1977 aan die Vereniging gerig het:

„DIE MINISTER het gemeld dat die ekonomiese toestand tans die grootste probleem is. Die Spoorweë het te kampe met stygende koste aan die een kant en aan die ander kant is sy verdienstes ook nie na wense nie omdat hoëtariefverkeer afgeneem het as gevolg van die inkorting van invoere. Dit het meegebring dat spoorwegtariewe met ingang 1 April 1977 wesenlik verhoog moes word.

Wat finansiële verligting aan die personeel betref, het die Minister gesê dat hy terdeë daarvan bewus is dat die personeel met 'n inflasiekoers moet saamleef wat hoër is as die jongste salarisaanpassings en dat veral die laer besoldigdes probleme ondervind om kop bo water te hou; ofskoon dit hom nie aan simpatie ontbreek nie, kan hy ongelukkig geen belofte ten opsigte van finansiële verligting aan die personeel maak nie. As die personeel in Julie 1977 vir die styging in lewensduurte vergoed sou moes word, sal salarisse met 25,6 persent aangepas moet word wat minstens R260-miljoen sal kos. Dit sal egter nie in landsbelang wees om nou salarisverhogings toe te staan nie en daarom is geen voorsiening in die 1977/78-begroting vir salarisverhoging gemaak nie. Die land het die afgelope tyd, ekonomies gesproke, goeie jare gehad en die personeel het gewoonnd geraak aan hoë lewenstandaarde maar die stadium is bereik waar almal sal moet besnoei en met minder tevrede wees; opofferings sal gemaak moet word ter wille van die land se voortbestaan.

Na aanleiding van die stelling dat dit slegs van werkers in die owerheidsektor verwag word om opofferings te maak terwyl verhogings aan werknemers in die private sektor toegeken word, het die Minister gesê dat ondanks doelgerigte pogings daar nie altyd daarin geslaag kon word om die private sektor se eise om salarisverhogings te beperk nie. Die Minister van Arbeid het egter met die private sektor onderhandel om die erns van die land se toestand tuis te bring.

Die Minister het verduidelik dat alles moontlik van Regeringsweë gedoen word om prysstygings te beheer maar dat dit 'n moeilike saak is. Die Minister het egter voorgestel dat indien die Vereniging inligting verlang oor redes vir die verhoging in pryse van produkte wat beheer word, sy kantoor skriftelik genader word sodat die inligting van die Departement van Handel verkry kan word ten einde die Vereniging in staat te stel om die lede oor die ware toedrag van sake in te lig.

Volgens 'n amptelike opsomming het die afvaardiging van die Vereniging gesê dat daar aanvaar word dat die Vereniging se salariseis nie op hierdie stadium gunstig oorweeg kan word nie."

16. Op 14 September 1977 herhaal die Vereniging sy versoek aan die Minister behalwe dat die 15% na 18% verhoog is om te vergoed vir die verdere styging in lewensduurte sedert Mei 1977.

17. 'n Afvaardiging het op 14 September 1977 namens die Vereniging samesprekings met die Minister gehou. By daardie

sion the delegation pointed out to the Minister that the consumer price index had risen by 42,4% during the period June 1974 to June 1977, but that if the adjustment of 10% with effect from the July 1976 paymonth is taken into account, the backlog on the consumer price index amounted to 32,4%. Consequently the Association requested the approval of an increase of 18% with effect from the October 1977 paymonth with a further 10% from the October 1978 paymonth. To justify the demand, the delegation claimed that the country's balance of payments at that stage had shown a remarkable improvement. The Railways' operating results for the first four months of the 1977/78 financial year, i.e. up to the end of July 1977, reflected a surplus of nearly R40 million. Furthermore, it was alleged that although the Railways had during the financial year transported a greater tonnage of traffic with less staff, the staff had not been compensated for the greater productivity. The attention of the Minister was directed to the fact that the Association was party to the anti-inflation manifesto and that members of the Association had, therefore, also made sacrifices. It was stated that the Association had shown a great sense of responsibility in regard to salary claims but that the living costs had increased to such an extent that members simply could no longer make ends meet. It was claimed that great unrest prevailed in the ranks of the Association because of the Administration's failure to meet the Association's demands.

18. According to the official summary of the discussions on 14 September 1977 the Minister expressed his thanks towards the staff for their wholehearted co-operation in supporting the economy measures which had been introduced, and he appealed to them to continue doing so. Although the country's balance of payments had at that stage shown an improvement as a result of the curbs on imports and the special efforts to promote exports, the economic position of the country had shown no improvement and there was still no sign of an improvement in the foreseeable future. The exhaustion of the relatively small surplus in the Rates Equilisation Fund could have extremely detrimental consequences and, in fact, every effort had to be made to augment this fund.

19. The following is the rendering in the official summary of what the Minister is reported to have said regarding the desirability of a salary increase at that stage:

„Wat finansiële verligting aan die personeel betref, het die Minister gesê dat hy daarvan bewus is in watter mate die lewensduurte gestyg het en dat die personeel vir sover dit salarisse betref, 'n groot agterstand het. Hy besef dat die personeel, veral die laagbesoldigdes, dit moeilik vind om kop bo water te hou en dat niks hom groter plesier sal verskaf as om die personeel finansiële tegemoet te kom nie. 'n Salarisaanpassing van 17 (sic) persent met ingang die betaalmaand Oktober 1977 met 'n verder aanpassing van 10 persent met ingang van die betaalmaand Oktober 1978, sal nagenoeg R292-miljoen per jaar beloop. Hierbenewens is daar ook nog anomalieë wat uitgestryk moet word en wat nagenoeg R20-miljoen sal kos. Vanweë die gebrek aan fondse wat deur die heersende ekonomiese klimaat te weeg gebring is, is dit in hierdie stadium ongelukkig nie moontlik om finansiële verligting aan die personeel toe te staan nie; met die oog op die huidige ekonomiese en politieke toestande sal dit ook nie in landsbelang wees om nou salarisaanpassings toe te staan nie. Die afleiding moet egter nie gemaak word dat salarisse van werkers in die owerheidsektor bevries is nie”.

20. Immediately after the discussions with the Minister the Executive Council of the Association decided to declare a dispute with the Administration, and on 15 September 1977 the following letter was addressed to the Minister:

„Die Vereniging se Uitvoerende Raad het met spyt en diep teleurstelling kennis geneem dat u tydens ons jaarlikse samespreking op 14 deser, die Vereniging se uiters billike en verantwoordelike salariseis van 18% van die hand gewys het.

geleentheid het die afvaardiging die Minister daarop gewys dat die verbruikerprysindeks gedurende die tydperk Junie 1974 tot Junie 1977 met 42,4% gestyg het maar as in ag geneem word dat daar 'n aanpassing van 10% met ingang van die betaalmaand Julie 1976 was, daar 'n agterstand van 32,4% op die verbruikersprysindeks was. Gevolglik het die Vereniging versoek dat 'n verhoging van 18% met ingang van die betaalmaand Oktober 1977 toegestaan word en 'n verdere 10% met ingang van die betaalmaand Oktober 1978. Om die eis te regverdig, het die afvaardiging aangevoer dat die land se betalingsbalans op daardie tydstip 'n merkwaardige verbetering getoon het. Die Spoorweë se bedryfsresultaat vir die eerste vier maande van die boekjaar 1977-78 d.w.s. tot aan die einde van Julie 1977 het 'n surplus van nagenoeg R40-miljoen getoon. Verder is aangevoer dat alhoewel die Spoorweë gedurende daardie boekjaar 'n groter tonnemaat verkeer met minder personeel vervoer het, die personeel nie vir die verhoogde produktiwiteit vergoeding ontvang het nie. Die Minister is daarop gewys dat die Vereniging dus ook opofferings gemaak het. Dit is aangevoer dat die Vereniging groot verantwoordelikheid met betrekking tot salariseise aan die dag gelê het maar dat die styging in lewensduurte so toegeneem het dat die lede net nie meer die mas kon opkom nie. Daar is aangevoer dat daar groot onrus in die gelede van die Vereniging geheers het vanweë die versuim van die Administrasie om aan die Vereniging se eise gehoor te gee.

18. Uit die amptelike opsomming van die samespreking op 14 September 1977 blyk dit dat die Minister sy dank teenoor die personeel uitgespreek het vir hulle heelhartige samewerking met die besparingsmaatreëls wat ingestel is en 'n beroep op hulle gedoen het om daarmee voort te gaan. Hoewel die land se betalingsbalans destyds 'n verbetering getoon het as gevolg van die beperking op invoere en spesiale pogings om uitvoere te bevorder, het die ekonomiese posisie van die land geen verbetering getoon nie en was daar nog geen teken dat daar 'n verbetering in die afsienbare toekoms sou intree nie. Die uitputting van die relatiewe klein surplus in die tariewe-reserwefonds kon uiters nadelige gevolge hê en alle pogings moes trouens aangewend word om hierdie fonds aan te vul.

19. Die volgende is die weergawe wat in die amptelike opsomming verskyn van wat die Minister sou gesê het betreffende die wenslikheid van 'n salarisverhoging in daardie stadium:

„Wat finansiële verligting aan die personeel betref, het die Minister gesê dat hy daarvan bewus is in watter mate die lewensduurte gestyg het en dat die personeel vir sover dit salarisse betref, 'n groot agterstand het. Hy besef dat die personeel, veral die laagbesoldigdes, dit moeilik vind om kop bo water te hou en dat niks hom groter plesier sal verskaf as om die personeel finansiële tegemoet te kom nie. 'n Salarisaanpassing van 17 (sic) persent met ingang die betaalmaand Oktober 1977 met 'n verder aanpassing van 10 persent met ingang van die betaalmaand Oktober 1978, sal nagenoeg R292-miljoen per jaar beloop. Hierbenewens is daar ook nog anomalieë wat uitgestryk moet word en wat nagenoeg R20-miljoen sal kos. Vanweë die gebrek aan fondse wat deur die heersende ekonomiese klimaat te weeg gebring is, is dit op hierdie stadium ongelukkig nie moontlik om finansiële verligting aan die personeel toe te staan nie; met die oog op die huidige ekonomiese en politieke toestand sal dit ook nie in landsbelang wees om nou salarisaanpassings toe te staan nie. Die afleiding moet egter nie gemaak word dat salarisse van werkers in die owerheidsektor bevries is nie”.

20. Onmiddellik na afloop van die samesprekings met die Minister het die Vereniging se Uitvoerende Raad besluit om 'n geskil met die Administrasie te verklaar, en op 15 September 1977 is die volgende skrywe aan die Minister gerig:

„Die Vereniging se Uitvoerende Raad het met spyt en diep teleurstelling kennis geneem dat u tydens ons jaarlikse samespreking op 14 deser, die Vereniging se uiters billike en verantwoordelike salariseis van 18% van die hand gewys het.

Die Uitvoerende Raad is onder kwaai druk van 'n uiters ontevrede ledetal omdat daar nie in die rigting van finansiële verligting gevorder word nie, en bygevolg verklaar die Uitvoerende Raad dat daar nou 'n geskil tussen die Administrasie en die Vereniging ontstaan het.

Ons Uitvoerende Raad versoek Sy Edele die Minister derhalwe beleefd om ooreenkomstig die bepalings van Artikel 28 van die Wet op Spoorweg- en Hawediens, 1960 (Wet No. 22 van 1960), die aangeleentheid onverwyld aan die Staatspresident te rapporteer met die oog op die aanstelling van 'n kommissie om die oorsaak van die geskil te ondersoek en aanbevelings daaromtrent te doen.

21. The appointment of the Commission was announced in the Government Gazette No. 5793 of 26 October 1977. The secretary to the Commission, under the direction of the Chairman, requested the Association to submit a written exposition of its claim as soon as practicable. The Administration then replied in writing to the claim and, the Association in turn, submitted its counterplea. Evidence from both parties was heard by the Commission on 28 February 1978 and 1 March 1978.

22. In the Association's letter to the Minister requesting the appointment of a commission, reference is made to a salary claim of 18% and in the terms of reference of the Commission the dispute that had arisen between the Association and the administration is described as one "in connection with the claim from the above-mentioned Association for an adjustment in salaries of 18 per cent". In its claim the Association requested that the Commission should recommend a salary adjustment of 18% with effect from the October 1977 pay-month to offset the rise in the consumer price index between June 1974 and October 1977. In addition the Association requested that the Commission should recommend a further increase of 10% with effect from the October 1978 pay-month. Mr J. Zurich, President of the Association, assisted by Mr H. J. van Dyk, Vice-President and Mr C. P. Grobler, General Secretary represented the Association at the oral hearings, and informed the Commission that it had waived the claim for an additional increase of 2,5% per annum to provide for a rise in the standard of living for the employees in Group D. After discussions the representatives of the Association intimated that they would abide by a recommendation of the Commission that an increase of 18% be granted as requested, and that they would not insist upon a further 10% increase with effect from October 1978. Regarding the claim for an increase of 18% with effect from the October 1977 pay-month the Association pointed out that the claim had been submitted prior to the salaries in general being increased by 5% with effect from the January 1978 pay-month. The claim was, therefore, reduced to one for an increase of 12,5%, with effect from the October 1977 pay-month in respect of all employees in Group D, with the exception of apprentices. Representatives of the Association explained that the 18% had been reduced to 12,5% and not 13% because it would be easier to calculate the increase on the salaries which were applicable after the increase had been granted in January 1978.

23. The Association's claim is based exclusively on the escalation of the cost of living since June 1974. Considering the concessions made by the Association, the claim of the Association can be summarised as follows:

Percentage rise in the consumer price index between June 1974 and August 1977 (137,2 to 197,9)				—	44,24
Less (i) 30% of rise between September 1975 and March 1977 in accordance with the anti-inflation manifesto				6,05	
(ii) 10% salary increase in July 1976				10,00	16,05

Die Uitvoerende Raad is onder kwaai druk van 'n uiters ontevrede ledetal omdat daar nie in die rigting van finansiële verligting gevorder word nie, en bygevolg verklaar die Uitvoerende Raad dat daar nou 'n geskil tussen die Administrasie en die Vereniging ontstaan het.

„Ons Uitvoerende Raad versoek Sy Edele die Minister derhalwe beleefd om ooreenkomstig die bepalings van Artikel 28 van die Wet op Spoorweg- en Hawediens, 1960 (Wet No. 22 van 1960), die aangeleentheid onverwyld aan die Staatspresident te rapporteer met die oog op die aanstelling van 'n kommissie om die oorsaak van die geskil te ondersoek en aanbevelings daaromtrent te doen.”

21. Die aanstelling van die Kommissie is op 26 Oktober 1977 in Staatskoerant no. 5793 aangekondig en op aandrang van die Voorsitter het die sekretaris van die Kommissie die Vereniging versoek om so gou doenlik 'n skriftelike uiteensetting van sy eis in te dien. Daarna het die Administrasie skriftelik op die uiteensetting van die eis geantwoord, en het die Vereniging weer op sy beurt 'n repliek ingedien. Op 28 Februarie en 1 Maart 1978 het die Kommissie mondelinge vertoë van albei partye aangehoor.

22. In die skrywe van die Vereniging aan die Minister waarin die aanstelling van 'n kommissie versoek word, word daar verwys na 'n salariseis van 18% en in die opdrag van die Kommissie word die geskil wat ontstaan het tussen die Vereniging en die Administrasie beskrywe as een „in verband met voormelde Vereniging se eis om 'n salaris-aanpassing van 18 persent". In die uiteensetting van sy eis het die Vereniging versoek dat die Kommissie 'n salaris-aanpassing van 18% met ingang van die betaalmaand Oktober 1977 aanbeveel om te vergoed vir die styging in die verbruikersprysindeks tussen Junie 1974 en Oktober 1977. Daarbenewens het die Vereniging versoek dat die Kommissie 'n verder verhoging van 10% met ingang van die betaalmaand Oktober 1978 aanbeveel. Die President van die Vereniging, mnr. J. Zurich, bygestaan deur mnr. H. J. van Dyk, Vise-president, en mnr. C. P. Grobler, Hoofsekretaris van die Vereniging het by die mondelinge verhoor namens die Vereniging opgetree en die Kommissie daarop gewys dat die Vereniging afstand gedoen het van 'n eis van 'n bykomende verhoging van 2,5% per jaar om voorsiening te maak vir 'n styging in lewenstandaard van die werknemers in Groep „D". Na bespreking het die verteenwoordigers van die Vereniging te kenne gegee dat hulle hulle sal berus by 'n aanbeveling van die Kommissie dat 'n verhoging van 18% toegestaan word soos aangevra, en nie op die verdere verhoging van 10% met ingang van Oktober 1978 sal aandrang nie. Wat betref die eis vir 'n verhoging van 18% met ingang van die betaalmaand Oktober 1977 het die Vereniging daarop gewys dat daardie eis ingedien is voordat salarisse in die algemeen met ingang van die betaalmaand Januarie 1978 met 5% verhoog is. Dit is derhalwe verminder na een vir 'n verhoging van 12,5% met ingang van die betaalmaand Oktober 1977 vir alle werknemers in Groep „D", met uitsondering van vakleerlinge. Verteenwoordigers van die Vereniging het verduidelik dat die 18% na 12,5%, en nie 13% nie, verminder is omdat die verhoging gerieflik op die salarisse wat van toepassing was nadat die verhoging in Januarie 1978 toegestaan is, bereken kan word.

23. Die grondslag van die Vereniging se eis is die styging wat plaasgevind het in lewensduurte sedert Junie 1974. In ag geneem die toegewings wat deur die Vereniging gemaak word, kan die Vereniging se eis as volg opgesom word:

Persentasie styging in VPI tussen Junie 1974 en Augustus 1977 (137,2 tot 197,9)				—	44,24
Min (i) 30% van styging tussen September 1975 en Maart 1977 ingevolge die anti-inflasiemanifes				6,05	
(ii) 10%-salarisverhoging in Julie 1976 ...				10,00	16,05

Calculated percentage increase required to bring the 1974 salary level into line with the rise in the cost of living up to August 1977	— 28,19
Percentage increase requested by the Staff Association when dispute was declared ..	— 18,00
As a result of the salary adjustments of 5% from January 1978 the Association's claim is reduced to a percentage of	— 12,50

24. In its reply to the Association's claim the Administration contends that the Association, in calculating its claim, omitted to take into account several factors and that the picture sketched by the Association is unrealistic. Because this aspect is in my opinion one of the main causes I deem it expedient to state the salient points advanced by the Administration in opposing the Association's claim:

(1) The Administration contends that, whereas the Association's salary claim is based on a backlog of salary adjustments as against the rise in the consumer price index, it cannot accept June 1974 as the starting-point for such a comparison. The Administration maintains that for this purpose the January 1973 paymonth should serve as the starting-point. The Administration points out that during October 1972 a Commission of Inquiry under the chairmanship of the Right Honourable Justice V. G. Hiemstra was appointed in terms of Section 28 of the Railways and Harbours Service Act, No. 22 of 1960, to inquire into a similar dispute which had arisen between the same parties. It was unanimously recommended by that Commission that the wages of Railway servants Group D be increased by 15%. Effect thereto was given by the Administration as from the January 1973 paymonth. The finding of the Commission was that by the time the increase could be made operative, the consumer price index, according to tendencies of the immediate past, would stand at 18,2%. The Commission, however, found that it was equitable to also take into consideration the fact that the workers had received compensation in 1971 of 3,5% to 4% in the form of smaller pension contributions without pension benefits being reduced. An adjustment of 15% would, therefore, at that stage have placed the worker a little ahead of the rise in cost of living. The Administration, therefore, contends that the January 1973 paymonth should be taken as the starting-point.

(2) The Administration entertains the view that should the Association have to be compensated for the rise in cost of living, the Commission should not only consider the escalation in the consumer price index and salary increases granted for that purpose, but also take into account other concessions which had been granted to this group of staff during the period concerned. One of the main concessions was the granting of salaried status to artisans, which for them, held the following advantages:

- Salary scales were amended, with concomitant monetary advantages;
- overtime and Sunday time scales and bonus scales were amended in accordance with the adjusted salary scales;
- the hours of duty of senior technicians were reduced from 48 to 46 hours per week;
- the number of paid public holidays were increased from six to ten; and
- leave benefits were improved.

The Administration concedes that the improvement in the salary structure resulting from the granting of

Berekende persentasieverhoging benodig om die 1974-salarisvlak met die styging in lewensduurte tot Augustus 1977 gelyk te stel	— 28,19%
Persentasie verhoging deur Vereniging aangevra toe geskil verklaar is	— 18,00%
As gevolg van salaris aanpassing van 5% met ingang van Januarie 1978 word die Vereniging se eis verminder na 'n persentasie van	— 12,5%

24. In sy antwoord op die Vereniging se uiteensetting van sy eis voer die Administrasie aan dat die Vereniging by die berekening van sy eis verskeie faktore nie in aanmerking geneem het nie en dat die beeld wat deur die Vereniging geskilder is, onrealisties is. Omdat hierdie aspek volgens my mening een van die hoof oorsake is ag ek dit doenlik om die hoofpunte wat deur die Administrasie ter bestryding van die Vereniging se eis aangevoer is, aan te stip:

(1) Die Administrasie voer aan dat waar die Vereniging se salariseis gegrond is op 'n agterstand van salaris aanpassings teenoor die styging in die verbruikersprysindeks hy nie kan aanvaar dat Junie 1974 as aanknopingspunt vir so 'n vergelyking geneem kan word nie. Die Administrasie beskou dat die betaalmaand Januarie 1973 vir hierdie doel as die aanvangspunt moet dien. Hy wys daarop dat daar in Oktober 1972 'n Kommissie van Onderzoek onder voorsitterskap van Sy Edele Regter V. G. Hiemstra, aangestel is ingevolge die bepalings van artikel 28 van die Wet op Spoorweë en Hawens, no. 22 van 1960, om ondersoek in te stel na 'n soortgelyke geskil wat tussen dieselfde partye ontstaan het. Dit was die eenparige aanbeveling van daardie Kommissie dat die lone van Spoorwegdienare, Groep „D", met 15% verhoog moes word. Die Administrasie het met ingang van die betaalmaand Januarie 1973 gevolg daaraan gegee. Die Kommissie het bevind dat teen die tyd dat die verhoging in werking gestel sou word, die verbruikersprysindeks, volgens tendense van die onmiddellike verlede, op 18,2% te staan sou kom. Die Kommissie het egter bevind dat dit billik was om ook in aanmerking te neem dat die werkers in 1971 'n tegemoetkoming van 3,5% tot 4% ontvang het in die vorm van laer pensioenbydraes, sonder vermindering van pensioenvoordele. 'n Aanpassing van 15% sou die werker dus in daardie stadium wesenlik effens voor die lewensduurtesyferstyging plaas. Gevolglik word dit deur die Administrasie aangevoer dat die betaalmaand Januarie 1973 as aanvangspunt geneem moet word.

(2) Die Administrasie neem die standpunt in dat indien die Vereniging vergoed moet word vir die styging in lewensduurte dan moet die Kommissie nie alleen let op die styging in die verbruikersprysindeks en salarisverhogings wat om dié rede toegestaan is nie maar ook ag slaan op ander toegewings wat gedurende die betrokke tydperk aan hierdie personeelgroep gemaak is. Een van die vernaamste voordele was die toekenning van gesalarieerde status aan ambagsmanne wat vir hulle die volgende voordele ingehou het:

- Salarisskale is gewysig met gepaardgaande geldelike voordele.
- Oortyd- en Sondagtydskale en bonusskale is in ooreenstemming met die gewysigde salarisskale verander.
- Diensure van seniortegnikusse is van 48 na 46 per week verminder.
- Getal loondraende openbare vakansiedae is van ses tot tien vermeerder.
- Verlofvoordele is verbeter.

Die Administrasie erken dat die verbetering in die salarisstruktuur as gevolg van die toekenning van

salaried status and other adjustments, was not the same in respect of all the workers in Group D. The Administration contends that the average percentage improvement amounted to approximately 22%, which represents an improvement of 19,1% in the salary structure and 2,5% in service conditions. The Administration consequently maintains that the improvement of 22% had neutralised the backlog which the Association had calculated.

- (3) Furthermore, the Administration contended that the Association's claim would have to be considered on the basis that the other employees of the Administration could likewise claim an equal salary or wage adjustment if it should be granted to Group D. In the light of this, the Administration's financial ability to increase salaries would have to be thoroughly taken into account.
- (4) The Administration is also of the opinion that it does not at present possess the financial means to, in addition to the 5% increase in January 1978, grant further improvements in the salaries and wages of its workers, and that any such improvement would inevitably lead to further railway tariff increases, resulting in serious consequences to both the Administration and the economy of the country in general. The Administration stated further that not only adjustments in salaries but other concessions which had an effect on the salary structure should also be taken into account. The following statement sets out the expenditure incurred:

1973-10-16	Apprentices: Educational qualifications . . .	R1 800 000
1974-05-16	Consolidation of allowances: Technicians and Trade hands	R4 000 000
July 1974	Payment	
	Wage adjustment of at least 12,5% in respect of cost of living	R18 000 000
1975-02-16	Granting of salaried status: Artisans	R7 250 000
1975-03-01	Improved grading: Technician to Senior technician	R228 000
June 1975	Payment	
	Granting of salaried status to all employees and adjustment in certain salaries in order to eliminate anomalies	R606 000
1975-06-16	Grading and Pay: Trade hands	R1 600 000
July 1976	Payment	
	Salary adjustments of 10% in respect of cost of living	R16 000 000
	Total estimated annual cost of concessions	R49 484 000

25. The Administration submitted a schedule showing the monthly escalation in the consumer price index from December 1972 to October 1977 against the official Railway salary index of Group D servants which included salary adjustments as well as the value of the other concessions granted over the period stated and with due allowance for the absorption of 30% of the rise for the period October 1975 to March 1977, as provided for in the anti-inflation manifesto. A comparison between the two indices then reflects the salary adjustment that would have been required at any given time to provide for the rise in the consumer price index. The starting-point of the schedule is December 1972/January 1973 i.e. the stage when, according to the Hiemstra Commission, salary levels had more or less reached parity with the rise in the cost of living (compare paragraph 19(1)). From the schedule it would appear, inter alia, that in June 1974 when the consumer price index (CPI) stood at 137,2 an increase in salaries of 9,3% would have been necessary to reach parity again. Immediately after a general salary increase of 12,5% had been granted in July 1974 (CPI 139,2) salaries exceeded the escalation in the CPI by 3,9%. The subsequent four

gesalarieerde status en ander aanpassings nie dieselfde vir al die werkers in Groep 'D' was nie. Gemiddeld het die persentasieverbetering volgens die Administrasie op ongeveer 22% te staan gekom, wat 'n verbetering van 19,1% in die salarisstruktuur en 2,5% in diensvoorwaardes verteenwoordig. Bygevolg voer die Administrasie aan dat die verbetering van 22% die agterstand wat die vereniging bereken het uitgewis het.

- (3) Voorts word daar deur die Administrasie aangevoer dat oorweging van die eis van die Vereniging moet geskied op die grondslag dat die ander werknemers van die Administrasie eweneens aanspraak kan maak op 'n gelyke salaris of loonaanpassing indien dit in die geval van Groep 'D' toegestaan sou word. In die lig hiervan moet die finansiële vermoë van die Administrasie om salarisse te verhoog deeglik in aanmerking geneem word.
- (4) Die Administrasie neem ook die standpunt in dat hy tans nie oor die finansiële vermoë beskik om bo en behalwe die verhoging van 5% wat in Januarie 1978 toegestaan is die salarisse en lone van sy werknemers verder te verhoog nie en dat enige sodanige verhoging noodwendig tot verdere spoorwegtariefverhogings sal lei wat ernstige gevolg vir beide die Administrasie en die algemene landseconomie inhou. Die Administrasie voer verder aan dat nie slegs salarisaanpassings nie maar ook ander toegewings wat die salarisstruktuur van Spoorwegdienare Groep 'D' beïnvloed het in berekening gebring moet word. Die volgende tabel gee 'n uiteensetting van berekenings van sulke uitgawes:

1973.10.16	Vakleerlinge: Opvoedkundige kwalifikasies	R1 800 000
1974.05.16	Konsolidasie van toelaes: Tegnici en vakwerkers	R4 000 000
Betaalmaand Julie 1974:	Loonaanpassing van minstens 12,5% vir lewensduurte	R18 000 000
1975.02.16	Toekenning van gesalarieerde status: Ambagsmanne	R7 250 000
1975.03.01	Verhoogde gradering: Tegnikus tot senior-tegnikus	R228 000
Betaalmaand Junie 1975:	Toekenning van gesalarieerde status aan alle werksmanne en aanpassing van sekere salarisse om anomalieë uit die weg te ruim	R606 000
1975.06.16	Gradering en loon: Vakwerkers	R1 600 000
Betaalmaand Julie 1976:	Salarisaanpassings van 10% vir lewensduurte	R16 000 000
	Totale beraamde jaarlikse koste van voordele	R49 484 000

25. Die Administrasie het 'n tabel voorgelê wat die maandelikse styging in die verbruikersprysindeks van Desember 1972 tot Oktober 1977 aantoon teenoor die Spoorweë se amptelike salarisindeks vir dienare Groep 'D' wat salarisaanpassings sowel as die waarde van ander toegewings oor die gemelde tydperk in berekening bring, met inagneming van die absorbering van 30% van die styging vir die tydperk Oktober 1975 tot Maart 1977 waarvoor die anti-inflasiemanifes voorsiening maak. 'n Vergelyking van die twee indekse toon dan aan watter salarisaanpassing op enige gegewe tydperk nodig sou gewees het om vir die styging in die verbruikersprysindeks voorsiening te maak. Die aanvangspunt van die tabel is Desember 1972/Januarie 1973 d.w.s. die tydperk waarop daar volgens die bevinding van die Hiemstra-kommissie min of meer pariteit tussen salarisvlakke en die lewensduurtestyging bewerkstellig is vgl. paragraaf 19(1). Uit die tabel blyk dit o.a. dat in Junie 1974 toe die verbruikersprysindeks (VPI) op 137,2 gestaan het, 'n verhoging van 9,3% in salarisse nodig sou gewees het om weer pariteit te bereik. Onmiddellik na die toekenning van 'n algemene salarisverhoging van 12,5% in Julie 1974 (VPI 139,2) het die salarisse die styging in die VPI met 3,9% oorskry. Namate 'n styging in die VPI oor die

months were characterised by a rise in the CPI and a corresponding decline in the excess, until, between October and November, the excess was wiped out. In February 1975 (CPI 150,4) the required adjustment in salaries reached 4% and in March 1975, when the artisan staff was granted salaried status, the backlog was converted to an excess of 6,8% as compared with the CPI. Between January and February 1976 this surplus was eliminated and in July 1976, when general salary increases of 10% were granted, the salary index exceeded the consumer price index (175,6) by 5,9%. That amount decreased gradually until it was wiped out between March and April 1977. From May 1977 (CPI 191,7) the backlog in salaries rose from 1,0% until it reached 5,8% in October 1977 (CPI 200,7%). If the general salary increase of 5% which was approved with effect from the January 1978 paymonth were to be taken into account, the difference in the rise of salaries and the rise in the consumer price index would then have been insignificant. In answer to an inquiry by the commission at the time the verbal evidence was heard, the representatives of the Administration produced figures which indicated that if June 1974 were to be taken as the starting-point for the purpose of the calculations, the escalation in the CPI in January 1978 would be 41,9% while the salary index would reveal a rise of 51,6%. This would mean that the salary index had risen by 6,4% more than the CPI. This figure was not acceptable to the representatives of the Association as they do not agree with the Administration's method of calculating the salary index.

26. The difference in approach to the question whether or not there was a backlog in the salary levels of Group D Railway servants during the past few years as seen against the escalation in the cost of living, and exactly to what extent, is evident from the summarised viewpoints of the two parties set out in the preceding summaries. I am convinced that the cause of the dispute lies therein.

This then concludes the cause.

GENERAL COMMENTS AND RECOMMENDATION

1. There is unquestionably great discontentment within the ranks of the Association and I am convinced that should this discontentment continue, the efficiency of the service of the Administration will be affected and the services will suffer as a result.

It is for this reason that the matter was reported to the State President in terms of Section 28 of the Act.

2. The Association and its members correctly state that the country is experiencing an abnormal inflationary period resulting in the prices of goods rising faster and the buying power of the workers decreasing so much more rapidly than in normal times. This situation indeed affects everyone and not only Group D employees. The terms of reference of the Commission cover specifically and solely the dispute between the Administration and this group of workers, and the Commission should, therefore, in my opinion, confine itself to this group.

3. If all the other groups of workers were involved the scope of the Commission's terms of reference would of necessity have been different. In all probability the other groups have decided among themselves not to continue with salary claims. The reasons therefor are not known and to my mind of no concern to the Commission in arriving at a decision.

4. It is a fact that in these times in which we find ourselves the workers are expected not to claim full compensation in respect of the total rise in the cost of living. The Association

daaropvolgende vier maande plaasgevind het, het die oorskryding verminder en tussen Oktober en November 1974 is dit geheel en al uitgewis. In Februarie 1975 (VPI 150,4) was die aanpassing in salarisse wat benodig was 4% en in Maart 1975 toe die ambagslui gesalarieerde status toegeken is, is die agterstand omskep in 'n oorskryding van 6,8% vergeleke met die VPI. Daardie oorskryding is tussen Januarie en Februarie 1976 uitgewis en in Julie 1976 toe die algemene salarisverhoging van 10% toegestaan is, het die salarisindeks dié van die verbruikersprys (175,6) met 5,9% oorskry. Daardie oorskryding het geleidelik verminder totdat dit tussen Maart en April 1977 uitgewis is. Vanaf Mei 1977 (VPI 191,7) het die agterstand in salarisse vanaf 1,0% gestyg totdat dit in Oktober 1977 (VPI 200,7) op 5,8% te staan gekom het. As daar dan in berekening gebring word dat daar met ingang van die betaalmaand Januarie 1978 'n algemene salarisverhoging van 5% toegestaan is, dan sal die verskil in die styging in salarisse en dié in die verbruikersprysindeks onbenullig wees. Op navraag van die kommissie tydens die aanhoor van mondelinge getuienis het die verteenwoordigers van die Administrasie syfers verstrek wat aantoon dat indien Junie 1974 as aanvangspunt van die berekenings geneem word die styging in die VPI in Januarie 1978 op 41,9% te staan sou kom terwyl die salarisindeks 'n styging van 51,6% sou toon, wat sou beteken dat die salarisindeks met 6,4% meer as die VPI gestyg het. Hierdie syfer is nie deur die verteenwoordigers van die Vereniging aanvaar nie aangesien hulle nie met die Administrasie se metode van berekening van die salarisindeks saamstem nie.

26. Die verskil in benadering tot die vraag of daar gedurende die afgelope paar jaar 'n agterstand van die salarislakke van Spoorwegdienare Groep 'D' teenoor die styging in lewensduurte ontstaan het en hoe groot daardie agterstand is, blyk duidelik uit die samevattinge van die twee partye se standpunte soos in die voorgaande samevattinge weergegee. Ek is dan ook oortuig daarvan dat die oorsaak van die geskil hierin geleë is.

Dit dan sover die oorsaak betref.

ALGEMENE KOMMENTAAR EN AANBEVELING

1. Daar is beslis groot ontevredenheid in die geledere van die Vereniging en ek is oortuig dat indien hierdie ontevredenheid sou voortduur dit die doeltreffendheid van die diens van die Administrasie sal raak en dat die diens daaronder sal ly.

Dit is vir hierdie rede dat die aangeleentheid aan die Staatspresident gerapporteer is in terme van klousule 28 van die Wet.

2. Die Vereniging en sy lede maak die korrekte stelling dat die land in 'n abnormale inflasie tyd verkeer wat die gevolg het dat pryse van goedere vinniger styg en die koopkrag van die werkers soveel vinniger daal dan in normale tye. Dit is wel so dat hierdie situasie almal raak en nie net slegs groep D werkers nie. Die opdrag aan die Kommissie gaan spesifiek en uitsluitlik oor die geskil tussen die Administrasie en hierdie groep werkers en daarom moet die Kommissie volgens my mening hom bepaal by hierdie groep.

3. Indien alle groepe werkers egter betrokke was sou die bestek van die Kommissie se opdrag vanselfsprekend anders gewees het. Heelwaarskynlik het die ander groepe binne hulle geledere besluit om nie met looneise voort te gaan nie. Die redes daarvoor is nie bekend nie en volgens my mening geensins van belang vir die doel van die Kommissie se beslissing nie.

4. Dit is wel so dat in tye waarin ons verkeer van werkers verwag word om nie volle vergoeding te eis vir die totale styging in lewensduurte nie. Die betrokke Vereniging erken

concerned acknowledges and accepts this position and in fact mentioned this on various occasions in its representations. Proof thereof lies in the fact that the Association subsequently reduced its original claim and still later, during the hearings on 28 February 1978, intimated that if certain portions of its claim, viz. 10% increase with effect from July 1978, would cause problems it would be prepared to waive that too. This now brings us to the basis of a claim for an increase of only 12,5% with effect from the October 1977 paymonth. This claim, in my opinion, is not unreasonable and should be afforded thorough and urgent consideration by the Commission.

5. The Railways Administration is in my opinion one of the employers who over-reacts in restricting salary adjustments. This is a mistake made by some employers especially when the employees' category concerned is the group which the Commission is dealing with here and for which even in times of unemployment there is competition as is the position at present. I wish to predict that if increases are withheld any longer from these workers the Administration stands to lose its skilled workers and especially the artisans. In this respect I have in mind the teaching profession where teachers have left the profession in great numbers for more lucrative salaries. It is no secret that a solution to that problem is at present being sought by increases of considerable magnitude which are being offered. It is, however, a pity that this was not done earlier because the services of many of these people have already been lost to the profession.

6. It has been stated frequently what the Railways has been able to achieve as a result of the additional efforts of its workers. Is the time not opportune to reward the workers for their efforts and should one not ask whether these people have not begun to wonder whether their efforts have been worthwhile? More work is being done by fewer staff in less time. In so far as the artisan is concerned it must be remembered that we are dealing with professional people of whom there is a great shortage. It is common knowledge that in practice artisans command higher wage increases than most other categories of workers. Over and above this, as a result of the supply and demand situation, there is evidence of many instances of an enormous wage drift in so far as artisans are concerned. (This means that artisans in fact receive much higher wages than that scheduled).

7. I would like to make it clear that I definitely do not see how, if trade hands are awarded salary increases, it inevitably should follow that the other categories of staff should also be awarded increases, because the group of staff which we are dealing with is definitely unique in itself. I presume it would not be necessary for me to state that a similar commission previously found that certain staff groups did in fact possess individual characteristics. (Refer to the commission under chairmanship of the late Hon. Judge Van Wyk de Vries in 1969).

8. Exceptions have in the past been made by the Administration where all the members of the staff did not receive the same percentage increase and where only a particular group or groups of staff members received increases. I am referring to the Airways technicians' dispute of 1969 and the 10% increase in 1976, on which occasion all staff groups did not receive the same adjustment. The latest increase of 5% was also not equally awarded. The point made by the Administration, i.e. that if one group is awarded a salary increase all members of the staff should benefit by the decision is, therefore, not correct because the Administration itself had not practiced this policy.

9. I cannot associate myself with the Administration's approach that all adjustments and concessions which have

en aanvaar hierdie posisie en maak verskeie kere melding daarvan in hulle vertoë. Bewys hiervan is dat die Vereniging later hulle oorspronklike eis aansienlik verminder het en nog later tydens mondelinge getuie op 28 Februarie 1978 te kenne gegee het dat indien sekere gedeeltes van hulle eise naamlik 10% verhoging vanaf Julie 1978 probleme sou veroorsaak hulle bereid sal wees om dit ook te laat vaar. Dit bring ons nou op die basis van 'n eis van slegs 12,5% verhoging vanaf betaalmaand Oktober 1977. Volgens my mening is hierdie eis nie onbillik nie en behoort deeglike en ernstige oorweging daarvan geskenk te word deur die Kommissie.

5. Die Spoorweë Administrasie is volgens my mening een van die werkgewers wat oor-reageer sover die beperking op salarisverstellings betref. Dit is 'n fout wat deur sommige werkgewers gemaak word veral wanneer dit die kategorieë werknemers betref waarmee die Kommissie hiermee te make het, en waarvoor daar selfs in tye van werkloosheid gekompeteer word soos op die oomblik die posisie is. Ek wil voorspel dat indien verhogings langer weerhou word van hierdie werkers die Administrasie van sy geskoolde werkers en veral ambagsmanne gaan verloor. Ek is hier aandagtig aan die Onderwys-professie waar onderwysers in groot getalle die professie verlaat het vir meer aantreklike salarisse. Dit is geen geheim dat 'n oplossing nou daarvoor gesoek word deur aansienlike verhogings wat die afgelope tyd aan die onderwysers gebied word nie. Dit is egter jammer dat dit te laat gedoen is en dat die dienste van baie van hierdie mense alreeds verlore geraak het.

6. Daar is ook dikwels die afgelope tyd melding gemaak van wat die Spoorweë vernag het as gevolg van die ekstra pogings wat deur sy werknemers aan die dag gelê is. Is dit nie nou tyd dat erkenning aan die werkers gegee word nie en moet 'n mens nie nou die vraag vra of hierdie mense nie al begin wonder of dit nog die moeite werd is om hierdie soort opofferings te maak nie. Meer werk word nog steeds verrig deur minder mense in minder tyd. Sover die ambagsmanne betref wil ek herinner dat ons met professionele mense te make het waaraan daar 'n groot tekort bestaan. Dit is algemeen bekend in praktyk dat ambagsmanne hoër loonsverhogings kry dan meeste van ander kategorieë werkers. Bo en behalwe dit is dit ook so dat as gevolg van die vraag en aanbod situasie daar in baie instances 'n geweldige „wage drift” bestaan sover ambagsmanne betref. (Dit beteken dat ambagsmanne in werklikheid baie hoër lone ontvang dan geskeduleerde lone).

7. Ek wil dit baie duidelik stel dat ek dit beslis nie so sien dat indien verhogings aan vakwerkers toegestaan word dit noodwendig ook aan ander kategorieë moet toegestaan word nie omdat die personeelgroep waarmee ons te doen het beslis eiesoortig is. Dit is seker nie nodig vir my om te meld dat voorheen deur 'n soortgelyke kommissie bevind is dat eiesoortigheid van sekere personeelgroepe bestaan. (Verwys kommissie onder voorsitterskap van sy Edele wyle Regter van Wyk de Vries in 1969).

8. Daar is ook al voorheen uitsonderings gemaak deur die Administrasie waarvolgens al die personeel nie dieselfde persentasieverhoging gekry het nie en waarvolgens net 'n sekere groep of groepe verhogings gekry het. Ek verwys na die Lugdiens Tegnici se geskil van 1969 en na die 10% verhoging van 1976 toe sekere personeel nie dieselfde verstellings gekry het nie. Ook die jongste 5% verhoging wat toegestaan is is nie eweredig toegepas nie. Die stelling wat deur die Administrasie gemaak word naamlik dat as een groep 'n loonsverhoging kry dan moet al die personelede dit ook kry is dus nie korrek nie aangesien die Administrasie self hierdie praktyk toegepas het.

9. Ek kan my nie vereenselwig met die Administrasie se benadering dat alle verstellings en voordele wat toegestaan is

been granted should be taken into account in determining the backlog of salaries in relation to the rise in the cost of living. In particular I would like to refer to merely one item, viz. the salaried status which was granted to the remaining employees in group D and which, according to the Administration, amounted to an average percentage improvement of 22%. As a result of the great demand for trade hands throughout the country several large employers have in recent years granted salaried status to this category of employees in an attempt to retain their services.

It is clear that as a result of this situation the Administration was prompted to take this step as well. It is, therefore, totally unfair to claim that any resulting improvements should be calculated in relation to the rising cost of living. If only this 22% so-called percentage improvement is not taken into account then it is already clear that the percentage lag in salary increases as against rises in the price index as set out by the Administration, is far from correct. I have no doubt that the time lag between salary increases and price increases is considerably greater than the 12,5% increase requested by the Association.

10. With regard to the difference in approach between the two parties as far as the commencement of the period over which any backlog in salaries should be calculated, I am of the opinion that it is not worth the consideration because it would make very little difference to the backlog which exists between salary increases and price index figures on which the dispute is based.

11. Regarding the peculiar characteristics of this group of workers as advocated in the original representations from the Association, I would like to make it clear that I do not agree that should increases be granted to this group of staff, it would necessarily also have to be granted to the other categories. As previously stated I presume it is not necessary for me to state that a similar commission previously concluded that certain groups of staff do in fact possess peculiar characteristics.

12. In its written submission as well as during the hearing the Administration emphasised that it did not at this stage possess the financial means to grant any further salary increases beyond the 5% increase granted with effect from 1 January 1978. This is with the supposition that increases would have to be granted to all categories. As the terms of reference of the Commission is specifically confined to Group D workers I cannot associate myself with this standpoint of the Administration in so far as its financial means are concerned. If the Administration were to confine itself to the group of staff concerned, the estimated cost for a 12,5% increase as now claimed by the Association could easily be written-off as an operating loss against the rates equalisation fund, which fund, I contend, may be used for this purpose.

As there are clear indications of an upswing in the economy which naturally would also affect the Administration's income, I foresee that the financial position of the Administration will improve and not deteriorate.

My recommendation in terms of Section 28 of the Railways and Harbours Service Act, 1960 (Act No. 22 of 1960), is:

That the salaries of Group D Railway Servants should be increased by 12,5 per cent with effect from the October 1977 paymonth.

WESSEL BORNMAN
Member of the Commission

4 April 1978

ook by die berekening van die agterstand van salarisse teenoor die styging in lewensduurte in aanmerking geneem moet word nie. In besonder wil ek verwys na maar net een item naamlik die gesalarieerde status wat aan 'n oorblywende aantal werknemers van groep 'D' toegestaan was en wat volgens die Administrasie op 'n gemiddelde persentasieverbetering van 22% neerkom. As gevolg van die groot aanvraag vir vakwerkers regdeur die land het verskeie groot werkgevers die afgelope paar jaar gesalarieerde status aan hierdie kategorieë werknemers toegestaan om hulle dienste te behou.

Dit is duidelik as gevolg van hierdie situasie dat die Administrasie ook hierdie stap geneem het. Dit is dus heel onbillik om te eis dat enige gepaardgaande verbeteringe bereken moet word teenoor die stygende lewensduurte. Indien slegs hierdie 22% sogenaamde persentasieverbetering buite berekening gehou word is dit al klaar duidelik dat die persentasie sloering in salaris verhogings teenoor prysindeksstygings soos uiteengesit deur die Administrasie nie naby korrek is nie. Daar bestaan dus by my geen twyfel dat die sloering tussen salaris verhogings en prysstygings aansienlik groter is dan die 12,5% verhoging wat deur die Vereniging aangevra word nie.

10. Wat betref die verskil in benadering tussen die twee partye sover die aanvangspunt van die tydperk waarvoor enige agterstand in salarisse bereken moet word is ek van mening dat dit nie die moeite werd is om daarvoor te peins nie, aangesien dit weinig verskil gaan maak aan die agterstand wat bestaan tussen salaris verhogings en prysindeksstyfers waarop die geskil gegrond is.

11. Wat betref die eiesoortigheid van hierdie groep werkers soos bepleit in die oorspronklike vertoë van die Vereniging wil ek dit baie duidelik stel dat ek dit beslis nie so sien dat indien verhogings aan hierdie groep toegestaan word dit noodwendig ook aan ander kategorieë toegestaan moet word nie. Soos reeds gemeld is dit seker ook nie nodig vir my om te noem dat voorheen deur 'n soortgelyke kommissie bevind is dat eiesoortigheid van sekere personeelgroepe wel bestaan nie.

12. Die Administrasie het in sy skriftelike voorlegging sowel as in sy mondelinge getuienis dit sterk beklemtoon dat hy nie oor die finansiële vermoë beskik om in die huidige stadium enige verdere salaristoegewings bo en behalwe die verhoging van 5% met ingang 1 Januarie 1978 toe te staan nie. Dit is met die veronderstelling dat verhogings aan alle kategorieë toegestaan sal moet word. Aangesien die opdrag van die Kommissie baie spesifiek beperk is tot Groep 'D' werkers kan ek my nie vereenselwig met hierdie benadering van die Administrasie sover sy finansiële vermoë betref nie. Indien die Administrasie hom dus sou beperk tot die betrokke groep sal die beraamde koste vir 'n 12,5% verhoging soos nou geëis deur die Vereniging met gemak afgeskryf kan word as bedryfsverlies teen die tariewereserwefonds wat wel volgens my mening vir die doel gebruik mag word.

Aangesien daar duidelike aanduidings is van 'n oplewing in die ekonomie wat vanselfsprekend die inkomste van die Administrasie ook sal raak voorsien ek dat die finansiële posisie van die Administrasie gaan verbeter en nie versleg nie.

My aanbeveling ingevolge artikel 28 van die Spoorweë en Hawens Dienswet, No. 22 van 1960, is:

Dat salarisse van Spoorwegdienare Groep 'D' met 12,5 persent verhoog word vanaf die betaalmaand Oktober 1977.

WESSEL BORNMAN
Lid van die Kommissie

4 April 1978

CONTENTS**Ministry of Transport****GOVERNMENT NOTICE**

No.	PAGE
818	1
Commission of Inquiry into the Dispute between the Administration of the South African Railways and Harbours and the Staff Association Representing Group "D" S.A.R. Servants	

INHOUD**Ministerie van Vervoer****GOEWERMENSKENNISGEWING**

No.	BLADSY
818	1
Kommissie van Onderzoek na die Geskil tussen die Administrasie van die Suid-Afrikaanse Spoorweë en Hawens en die Personeelvereniging wat dienare Groep „D” van die S.A.S. verteenwoordig	